

NIEUWE SERIE.

ONDER ROODE VLAG.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec.**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het litteeken.

BEWAAR UW OMSLAGEN I

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

De wind was bijna pal noord en onder den druk van een naderende depressie, die haar oorsprong nabij IJsland had, was de barometer over geheel Europa gedaald en neigde naar storm.

Het was in de dagen, dat de zon nauwelijks zeven uur het aardrijk verlicht, waarbij de dagvorstin zich dan nog gewoonlijk schuldig maakt aan een zekere luiheid en niet voor den dag komt, hetgeen wil zeggen, dat zij zich zóó zwak en uitgeput gevoeld, dat zij niet bij machte is de wolkenluiers te verbreken, welke zich als een haast ondoordringbaar dek voor haar hebben gespannen en nauwelijks toelaten, dat eenig licht op de sombere aarde schijnt.

Het was hartje winter, het was koud en onherbergzaam op straat, terwijl de in den vooravond vallende sneeuwbutjes de weinige wandelaars naar huis en warmen haard drev-
ven.

Naar mate het later werd begon het harder te sneeuwen, de wind stak meer en meer op, heel Engeland kreeg een dier beruchte sneeuwstormen te verduren, die historisch worden en lang in de geheugenis der menschen plegen voort te leven.

Daar het vroom, pakt de korrelige microscopisch kleine sneeuwvlokjes zich samen en bedekten de straten van de wereldstad Londen met een dikke, witte wade, die de voetstappen van mensch en dier onhoorbaar deed worden en alle geluiden, die onophoudelijk uit den heksenketel, die de city van Londen genoemd wordt, opstijgen, doffer en doffer deed klinken.

Op sommige plekken, waar de wind vrij spel had, werden de droge sneeuwvlokken in hoeken gedreven, waar zij zich opstapelden tot miniatuurbergen, tot ergernis der menschen, die daar woonden en den volgenden ochtend bij het ontwaken meenden, dat zij ingesneeuwd waren en zich een weg zouden moeten graven om uit hun woning te komen.

Reeds twee uren achtereen dwarrelden de sneeuwvlokken door de lucht en niets wees er op, dat de sneeuwstorm spoedig zou eindigen. Die niet noodzakelijk buiten moest zijn, had zich reeds lang naar de koesterende warmte van zijn woning begeven en de straten werden meer en meer ontvolkt.

Was dit reeds in de anders drukke straten van de Londensche city het geval, nog meer was het merkbaar in de toch reeds stille wij-

ken van de suburbs, de bekende voorsteden van Londen, waar huis aan huis, straat aan straat is ingericht voor het wonen van menschen, die des morgens deze stadsgedeelte verlaten, om zich te begeven naar het hart der stad, naar de city, waar zij op kantoren en in werkplaatsen hun brood verdienen.

Evenals dit in andere steden het geval is, is ook Londen in verschillende wijken verdeeld, waar de verschillende standen zich afgescheiden hebben.

Oppervlakkig beschouwd zou men het onmogelijk achten, dat in een stad, zoo groot als Londen, het standverschil tusschen de menschen kon worden doorgevoerd. En toch is dit op zeer markante wijze het geval. In dat opzicht is Londen volkomen gelijk aan elke andere, kleinere stad, ja zelfs te vergelijken met het een of andere nest, waar achterklap en lasterpraat hoogtij vieren.

Het is echter niet daarover, dat wij het in dit verhaal hebben willen. Wij noemden dit typische verschijnsel slechts om aan te toonen, dat er in Londen speciale wijken zijn zoowel voor de arbeiders, den middenstand en den rijkdom.

In een van deze laatste wijken, het bekende Hampstead Heath, waar de weelde en rijkdom zich villa's en paleizen heeft gebouwd, die doen denken aan de luxe-kasteelen van de upper-ten op de Fifth Avenue te New York, was de stilte, veroorzaakt door dezen sneeuwstorm, wel het opvallendst.

Er bevond zich geen levende ziel op straat en als niet in sommige dier groote en fraaie woningen enkele vensterruiten verlicht waren geweest, had men dit stadsgedeelte uitgestorven kunnen wanen.

Van een der fraaiste woningen, welke in modernen stijl waren gebouwd en gewoonlijk te midden van een grooten tuin lagen, waren een drietal vensters verlicht en schenen met hun gelen gloed door dezen nacht van storm en sneeuw, dezen nacht, die in het teeken stond van den sneeuwvitten grond en den inktzwarten hemel, waaruit zonder ophouden de kleine sneeuwkrystallen neerdwarrelden en de aarde in een witte lijkwade hulden.

De gele gloed van die drie vensters was als een baken in een stormachtige zee en onwillekeurig bleven de oogen der spaarzame voorbijgangers een oogenblik rusten op deze scherp in de duisternis afgeteekende vlakken, als zag men in zijn verbeelding het gezellige warme interieur der vertrekken, welke zich achter dit schijnsel uitstrekten, voor zich.

Toch valt het te betwijfelen of men zich een goede voorstelling kon maken van hetgeen achter die verlichte vensters was gelegen, want de man, die daar woonde was iemand van exquisen smaak en die de middelen had om elke gril van dien smaak te verwezenlijken.

Wanneer men gevraagd had wie daar woonde, zou men direct antwoord hebben ontvangen, want alle bewoners in de nabijheid kenden den bewoner dier fraaie villa en zouden den vrager op de hoogte hebben gebracht, dat daar Lord William Aberdeen woonde, den schatrijken, eenigszins zonderlingen filantroop, wiens grootste vermaak en eenige bezigheid scheen te bestaan in het wegschenken van enorme bedragen aan noodlijdende inrichtingen van liefdadigheid.

Deze inlichting zou volkomen naar waarheid zijn geweest, maar toch was zij niet volledig, want de schatrijke lord was wel een filantroop van professie, maar tevens nog iets anders. Doch als men u dat niet had medegedeeld, was dat niet, omdat men dit feit wilde verzwijgen, maar eenvoudig omdat niemand het wist. Niemand wist, dat de lord er nog andere bezigheden op na hield en van welken aard die bezigheden waren.

Indien een of ander dat wèl geweten had, zou het spoedig bekend geweest zijn en men, de duizendkoppige men, zou stom van verbazing zijn geweest. Want Lord William Aberdeen was slechts een der vele namen waarachter Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles ontelbare inbraken en diefstallen gepleegd had, zich verschool.

Behalve twee menschen was dit geen sterfeling op de geheele wereld bekend. Deze twee waren James Henderson, de chauffeur van mylord, die in een kleine, maar zeer geriefelijke woning boven de garage, waarin de vele automobielen van zijn Lordschap waren gestald, woonde en Charles Brand de vriend en secretaris van den gentleman-inbreker en die al diens avonturen deelde.

Dit laatste was echter pas gedurende de laatste tientallen jaren het geval, want reeds vóór deze twee gentlemen bij elkaar waren gekomen, had Lord Lister, die toen nog niet aan inbreken en aan den naam Raffles dacht, al heel wat avonturen achter den rug.

Deze avonturen waren van geheel anderen aard dan zijn tegenwoordige, ofschoon zij zich toen reeds kenmerkten vanwege een bepaalde neiging om steeds de partij te trekken van den zwakkere, om op te komen tegen elke daad van ruw geweld, die den sterkere een overwicht geeft op zijn zwakkeren medebroeder.

Onrecht had Raffles, in welk tijdstip van zijn leven ook, nimmer kunnen zien en de trouwe lezer van deze verhalen zal zich herinneren, dat hij zijn leven van schijnbare misdaden, welke inderdaad echter niet anders dan weldaden waren, begonnen was, nadat hij zelf door een schromelijk onrechtvaardige daad groot nadeel had geleden.¹⁾

¹⁾ Men zie hiervoor No. 523: Het levende schilderij.

Achter de drie verlichte vensters, die als oranjegouden bakens in den donkeren nacht oplichten, zit Lord Edward Lister met zijn vriend en secretaris Charles Brand voor den roodgloeienden haard, die het vertrek behaaglijk verwarmt.

De beide heeren, die zich in gemakkelijke fluweelen huisjasjes hebben gestoken, genieten klaarblijkelijk van de behaaglijke warmte in het groote, fraaie vertrek, dat geheel met donker Slavonisch eikenhout is beschoten en waar, langs de wanden, ontelbare boekenkasten achter spiegelruiten hare schatten toonen.

Beiden hebben een pijp opgestoken en de rook van de geurige varinas hangt in lange slierten door de kamer. Zij zitten in diepe, gemakkelijke leunstoelen gedoken met een stapeltje kranten en tijdschriften naast zich.

Maar reeds lang zijn die stapeltjes naast hunne stoelen op den grond gegleden; de inhoud is genoten en de beide vrienden zijn in een animeerend gesprek gewikkeld.

Brand, die zoo juist door een kier van de gordijnen naar buiten heeft gekeken en daarbij natuurlijk opgemerkt heeft, dat de sneeuw zich voortdurend op boom en struik en op dak en vensterbank hooger en hooger optast, heeft zoo juist een opmerking gemaakt over het contrast tusschen de koude buiten en de warmte binnen, welke opmerking door den heer des huizes volkomen beaamd is, als deze zich naar den grond overbuigt, om een tijdschrift dat daar ligt, nog even in te zien.

Door de bukkende beweging, die den lord maakt, valt een lok van zijn glanzend zwart haar, dat hier en daar, nog slechts zeer spaarzaam, maar daarom niet minder duidelijk, begint te grijzen, voor het voorhoofd, waardoor een smal, maar tamelijk diep litteeken te voorschijn komt, dat spierwit afsteekt tegen de eenigszins gebronsde huid.

Charles Brand, die tegenover hem zit en hem wilde helpen bij het uitzoeken van zijn lectuur, om welke reden ook hij zich gebukt heeft, ziet dat litteeken plotseling en zegt nu:

„Je hebt mij al lang beloofd, mij eens te zullen vertellen, hoe je aan dat litteeken op je voorhoofd bent gekomen.”

„Dit litteeken hier onder het haar?” vraagt zijn vriend, terwijl hij er met de hand over strijkt. „Dat is een herinnering aan den tijd, dien ik niet gaarne nog eens zou willen doorleven.”

„Je maakt mij nieuwsgierig, Edward”, zei zijn secretaris vol belangstelling.

Lord Lister leunde in zijn clubfauteuil achterover en staarde in den brandenden haard.

De sombere uitdrukking van zijn gelaat verried Brand, die hem nauwlettend gadesloeg, dat zijn vriend aan droevige dingen dacht.

Eindelijk maakte de Groote Onbekende een energieke beweging, alsof hij de treurige ge-

dachten van zich af wilde schudden. Hij stak een sigaret op en, nadat hij een rookwolk had uitgeblazen, zei hij:

„In dien tijd dacht ik nog niet aan inspecteur Baxter, toen voerde ik nog geen strijd tegen de voorname schurken, maar ik had wel, evenals nu, de dringende behoefte om de zwakken bij te staan. —

Het was de oorlog tusschen Rusland en Japan, die mij tegen de Japanners partij deed kiezen, omdat zij op listige, oneerlijke manier het volkenrecht schonden en een der verschrikkelijkste oorlogen uitlokten. —

Zooals ik zei, ik was hun tegenstander en daar ik mijn ontslag had genomen als zee-officier van Hare Majesteit, kon niets mij beletten, dienst te nemen als zee-officier aan boord van een Amerikaansche blokkadebreker, om zodoende op mijn eigen houtje oorlog te voeren tegen Japan.”

„Van alles wat je mij daar vertelt, wist ik niets”, riep zijn vriend verbaasd uit.

„Ik spreek er ook niet gaarne over”, vervolgde Lord Lister, „want het zijn vreeselijke herinneringen, welke dit verhaal mij weer voor den geest roept.

Maar — daar wij vanavond niets anders te doen hebben, wil ik je wel eens vertellen, hoe ik alleen Japan meer schade toebracht dan de geheele Russische vloot.” —

Beide mannen nestelden zich gemakkelijk in hunne diepe stoelen, laatstgenoemde omdat hij van plan was een lang verhaal te doen en Brand, omdat hij wist dat, wanneer zijn vriend eenmaal aan het vertellen ging, iets wat niet zoo heel dikwijls gebeurde, dat hij er dan op kon rekenen, iets zeer interessants en belangrijks te zullen hooren, waarnaar het wel de moeite waard was op zijn gemak en met groote aandacht te luisteren.

„Het was een even ijskoude winternacht als heden,” aldus ving lord Lister zijn vertelling aan, „toen ik mij onder den naam van een zekeren luitenant Wood aan boord van de „Alaska”, onder bevel van kapitein Ryerson, liet aanmonsteren.

Je weet, dat ik er niet van houd, van mijzelf te vertellen, maar daar ik de hoofdrol speel in deze geschiedenis, moet ik over dit bezwaar wel heenstappen.

Luister dus, Charly, en bereid je zenuwen voor op spannende momenten.

Ik voer je langs een weg door de hel, denk daaraan!”

De verteller schikte zich nog eens op zijn gemak in de zachte kussens, staarde een oogenblik in de vlammen van het haardvuur en vervolgde toen:

„Een zware nevel omhulde als een monsterachtige lijkwade de stad en vesting Port Arthur, zoodat zelfs de hoogst gelegen bol-

werken van de kustvesting niet te onderscheiden waren.

Reeds twee dagen lang hingen de ondoordringbare sluiers over de kampplaats van menschelijke hartstochten, alsof zij de afschuwelijke moordpartij, die deze oorlog was, voor de oogen der wereld wilden verbergen.

Des te rijker scheen de oogst te zijn van den mageren man met de zeis.

Reusachtige zoeklichten wierpen hun witten schijn over het uitgestrekte slagveld, opdat de onverzadelijke moordlust bevredigd kon worden.

Als breede zilveren streepen schenen de bleeke lichtbundels door de nevelen heen en hulden den omtrek in een vage schemering.

Honderden aasgieren werden door de verblindende stralen opgeschrikt; zij vlogen langzaam op om zich op een beschut plekje aan den welvoorzienen disch weer neer te laten.

Door de talrijke branden, die de Japansche granaten dag en nacht veroorzaakten, waren de nevelen boven de ongelukkige stad bloedrood gekleurd.

Zij maakten, dat de Japanners een zeker doel hadden om er hun geschut op te richten.

Onophoudelijk vlogen de granaten in den omtrek der forten en der aangrenzende haven, terwijl de verdedigers niets anders konden doen dan nauwkeurig op te letten, om te rechter tijd den stormloop der Japannezen te kunnen afweren.

Dit wachten op een mogelijken dood was afschuwelijker dan de zekerheid, hem voor zich te hebben.

En hij kwam.

Als een over den grond sluipende reuzenrups waren de Japanners het Oostelijke fort tot op een afstand van 1000 meter genaderd.

Daar bevonden zij zich tegenover reusachtige heiningen van stekeldraad, dat, aan ijzeren palen bevestigd, zoo kunstig door elkaar gevlochten was, dat het een ondoordringbaar net vormde.

Een oogenblik aarzelden de lange colonnes. De officieren kwamen bijeen om te beraadslagen, daarna klonk het:

„Vrijwilligers aantreden!”

Bij dozijnen kwamen zij uit de gelederen, om als eerste slachtoffers den dood te vinden.

Met tangen en bijlen en de geweren dwars over den rug, slopen zij naar de versperring van stekeldraad om te trachten een opening te maken.

Doch nauwelijks raakte de eerste het netwerk van draad aan, of een gesis werd vernomen. Op hetzelfde oogenblik vertoonde zich een blauwachtige vlam en de ongelukkige viel op den grond neer, gedood door den electrischen stroom, welke op het stekeldraad stond.

Met ontzetting keken de anderen naar den doode.

Zoo iets hadden zij nog nimmer gezien, het was voor het eerst, dat deze verdedigingswijze in toepassing werd gebracht.

Ook de officieren stonden verbaasd, ofschoon zij spoedig het geheim doorgronden, dat voor den gewonen soldaat een onopgehelderd raadsel was.

Zij rapporteerden hun bevinding naar de liniën achter het front, waar vandaan hogere officieren den toestand kwamen inspecteeren. Ook zij reden terug en brachten rapport uit. Er werden beraadslagingen gehouden en nieuwe orders naar de voorste liniën gezonden.

Opnieuw commandeerden de officieren:

„Voorwaarts!”

De soldaten drongen vooruit. Zij vielen bij dozijnen, als motten in de vlam eener kaars, in het duivelsche, onherroepelijk doodende vlechtwerk.

Achter hen drongen weer anderen voorwaarts, gecommandeerd door hun meerderen.

Honderden vallen, verbranden en vormen ontzettende, langzaam verkolende brandstapels.

En steeds meer van hun kameraden kwamen aangerukt om hun lot te deelen. — — —”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Blokkadebreker.

De Groote Onbekende zweeg een oogenblik en zag zijn vriend, die vol spanning naar zijn verhaal had geluisterd aan. Brand scheen wat te willen zeggen, maar met een handbeweging legde Raffles hem het zwijgen op en zei:

„Dat was de inleiding, Charly. Ik zal mijn verhaal vervolgen. —

Een dichte sneeuwjacht, net zoo hevig als die van heden avond, hulde ook de oppervlakte van de Gele Zee in een bijna ondoordringbaren sluier, zoodat het groote Amerikaanse stoomschip slechts met een vierde van zijn gewone snelheid vorderde.

Tevergeefs trachtten de zoeklichten van het

grootte schip zich een lichtweg te banen door de nevelen heen.

Onophoudelijk gierden de stoomfluiten en sirenen door den stillen nacht, terwijl de scheepsklokken dit geluid met korte, scherpe slagen begeleidden. —

Op de commandobrug van het schip stonden de kapitein der „Alaska“, Mr. Ryerson, en ik.

Wij maakten gebruik van nachtkijkers en tuurden vooral naar stuurboord, waar voor eenige minuten, ondanks het noodweer, de groene lichten van een onbekend schip zichtbaar waren geworden. —

Ons schip bevond zich op weg van San Francisco naar Port Arthur, of, wanneer de lading ten gevolge van de Japansche blokkade onmogelijk mocht zijn, naar Wladiwostok, om daar te lossen.

De „Alaska“ werd door de Japanners geveesd als een der meest onverschrokken blokkadebrekers.

Reeds tweemaal was het aan het schip, dank zij zijn grootte snelheid en goede leiding, gelukt, den belegerden Russen in Port Arthur levensmiddelen en, wat nog gewichtiger was, munitie, ja zelfs geschut te verstrekken.

Het was een stalen dubbelschroefstoomboot van 12,000 ton en oorspronkelijk door de scheepsbouwers als een eerste klas kruiser voor een Zuid-Amerikaansche republiek gebouwd, doch ten gevolge eener revolutie aldaar niet afgeleverd.

Het schip was kort voor het uitbreken van den oorlog tusschen Japan en Rusland gereed gekomen en door een ondernemende reedersfirma te San Francisco aangekocht, om het gevaarlijke beroep van blokkadebreker uit te oefenen.

Een volledige oorlogsuitrusting maakte de „Alaska“ volkomen gelijkwaardig aan elken tweeden klas kruiser en de Japanners wisten, dat zij door een krijgsvaardige vrachtboot, toebehoorende aan een hun onbekende natie, reeds meer dan één verlies aan schepen en manschappen hadden geleden.

Steeds echter was hun jacht op het vermetele, onbekende schip zonder gevolg gebleven en zij verwenschten vol woede dezen oproerigen oorlogsbodem.

Dit zoozeer gevreesde schip was de „Alaska“. Vol trots stoomde het, nu eens onder Engelsche, dan weer onder Amerikaansche vlag, den Japanners voorbij en geen hunner, hoe uitstekend hun spionnagedienst in alle havenplaatsen ook was, voelde eenige aanleiding om in dit oorlogsschip den blokkadebreker te vermoeden.

Van al degenen, die met de „Alaska“ in gevecht waren geweest, leefde niemand meer.

De Gele Zee bewaarde het geheim.

Een aantal sagen was, evenals van den

Vliegende Hollander, in omloop omtrent het onbekende schip en het was een feit, dat de Japansche torpedo- en kanonneerbooten soms ijveriger naar dit vaartuig zochten dan naar de Russische kruisers.

Het eenige, wat zij van het schip wisten, was, dat het, wanneer het werd aangevallen, een zeldzame vlag vertoonde:

Een bloedroode vlag met een zwart kruis.

Dus een echte zeerooversvlag!

De bezetting van het stoomschip bestond voor het grootste deel uit vroegere bemanning van de Amerikaansche marine.

De officieren, evenals kapitein Ryerson, hadden bijna allen den Spaansch-Amerikaanschen oorlog meegemaakt en waren zoodoende zeer bedreven in het oorlog voeren ter zee.

Op het oogenblik, waarop mijn verhaal aanvangt, stond ik naast den kapitein op de „Alaska“ op den uitkijk en meende in de verte iets te bespeuren wat mij verdacht voorkwam. Ik maakte Ryerson er opmerkaazm op en zei:

„Kijk eens, ik meen daarginds, ondanks de sneeuwjacht, verscheidene Japansche schepen te ontdekken. Ik denk, dat wij onzen slakkengang moeten laten varen en de snelheid opvoeren tot 24 knopen!

Ah, kijk eens — kapitein.“

Verscheidene roode en gele vuurpijlen schoten plotseling door de dansende sneeuwvlokken en daarna dook een rij bonte lantarens op. De schepen moesten dus reeds tamelijk dichtbij zijn.

„Vervloekt!“ riep Ryerson uit, „de gelen geven ons bevel om te stoppen.

Roep den vlaggenofficier mr. Mc. Kee.“

Eenige oogenblikken later stond de man naast den kapitein.

„Signaal geven: wat wilt gij?“ bevol Ryerson.

Een rij gekleurde lantarens werd door Mc. Kee samengesteld en ging onmiddellijk de hoogte in.

In de verte verdwenen de lichten, om plaats te maken voor een rij anders geordende lantarens die in de internationale zeetaal betekenden:

„Wat voor een schip zijt gij? Welke natie? Waarheen gaat gij?“

„Geef antwoord!“ beval kapitein Ryerson en hij vervolgde: „Alaska, kruiser, Amerika“.

De laatste vraag: „Waarheen gaat gij?“ behoefde hij als oorlogsschip niet te beantwoorden.

Onmiddellijk werd zijn signaal begrepen en even snel beantwoord met het eerste signaal:

„Halt!“ Maar nu werd eraan toegevoegd:

„Hebben hulp noodig!“

Kapitein Ryerson lachte kort en gedwongen, spuwde in het water en zei:

„Die schurken denken ons Yankees te kunnen bedriegen. Allright, kom maar hier!”

Van de oorlogsschepen naderde intusschen een kleine boot met flinke slagen ons schip en lag een kwartier later aan stuurboordzijde.

Langs de neergelaten touwladder klauterde vlug en behendig een Japansch officier naar boven, die met zijn scherpe oogen alles monsterde, wat hij kon overzien.

Maar er was niets, wat hem verdacht zou kunnen voorkomen.

Zoodra hij het dek van het Amerikaansche schip had betreden, bevond hij zich tusschen een dubbele haag salueerende marinesoldaten, werd op militaire wijze door den tweeden officier begroet en naar de commandobrug geleid, waar kapitein Ryerson zich bevond.

Na de gewone begroeting deelde de Japanner zijn wensch mede en zei:

„Wij hebben uw hulp noodig, kapitein. Wij verloren in onze afdeeling bij een der laatste gevechten met de Russen een torpedoboot met den bevelhebber. De lieden, die wij op de tweede boot hebben, zijn onge oefend te Tokio aan boord gekomen en zijn niet voldoende op de hoogte van de behandeling der torpedo's.

Het is voor ons noodig, dat wij hulp krijgen om onze torpedoboot ter verdediging gereed te houden, daar wij elk oogenblik opnieuw door de Russen kunnen worden aangevallen.

Wij zijn genegen om elk bedrag te betalen, dat gij verlangt, als gij ons een uwer officieren van de torpedo-afdeeling voor dit doel voor eenige uren wilt zenden, zoodat onze lieden door hem nauwkeurig onderricht kunnen worden.”

„Mijnheer,” stooft kapitein Ryerson op, „zijt gij door den duivel bezeten? Zal ik u overboord laten gooien?”

Ryerson was woedend, hij had zich door zijn haat tegen de gele duivels laten meeslepen en keek den kleinen, leelijken officier aan met een paar oogen, alsof hij hem zoo aanstonds met huid en haar zou verslinden.

De Japanner liet zich echter niet uit het veld slaan, bleef kalm wachten tot de kapitein was uitgeraad en zei toen:

„Het spreekt van zelf, dat wij ons op ons eerewoord verplichten tot stilzwijgendheid.”

Daar ik achter den Japanschen officier stond, gelukte het mij de aandacht van den kapitein te trekken, zonder dat de kleine, gele duivel het zag en ik gaf mijn chef een teeken, dat hij op het aanbod van den Japanner moest ingaan en dat ik mij met de rest zou bemoeien.

Ryerson was een veel te gladde kerel, om iets te laten merken van hetgeen hij van mij

gezien had en keek toen plotseling over den gelen dwerg heen naar mij, om op luiden toon te vragen:

„Op uw eerewoord? Dat is natuurlijk wat anders.

„Wat dunkt gij ervan, Mr. Wood?”

„Wel, ik zou de zaak ondernemen,” antwoordde ik, „ik geloof wel, dat wij het kunnen wagen.”

„Goed,” sprak Ryerson nu tot den Japanner. „Ik geef mijn eersten officier, Mr. Wood, een verlof van zes uur om u te bezoeken. Wat hij wil doen, kan mij niet schelen.

Op uw aanbod kan en mag ik niet ingaan, luitenant! Dat moet gij particulier met dezen heer afhandelen. Goeden morgen!”

Zonder verder een woord te zeggen, draaide hij zich om, waarna zijn bevel naar het voordek weerklonk:

„Anker neer!”

Ratelend gleden de zware ijzeren kettingen met het anker naar beneden.

Eenige oogenblikken later verliet ik in de boot van den Japanner het stoomschip. Ik was vergezeld van eenige lieden, waaronder een oude, ervaren bootsmaat, die gedurende het laatste jaar op een torpedoboot had gediend en een jongere, eveneens goed geschoolde torpedomatros.

„Ik ben er verbaasd over, dat bij u manschappen op torpedobooten worden uitgezonden, zonder op de hoogte te zijn,” aldus begon ik een gesprek met den Japanner.

Deze antwoordde met een glimlachje:

„Wel, Sir, dat is de oorlog! Zonder het ongeluk van gisteren zouden de lieden nu bepaald wel weten, wat zij moeten doen!”

„Ik moest onwillekeurig er aan denken, dat het toch merkwaardige menschen waren en dat zij de moeilijkste zaken zoo onverschillig behandelden, alsof het een borrel betrof.”

De oude bootsmaat Finnegan, die dichtbij mij zat, zei in zijn Iersch dialect, zoodat de Japanner het niet verstond:

„Grazy!” (dat wil zeggen: „stapelgek”) — waarop hij zonder dat ik het merkte, een flinken slok whisky uit een groote flesch nam, die weer onder zijn flanellen blouse verborg en een versche pruim nam.

Ik bemerkte echter den whisky-reuk en, Finnegans zwakke zijde kennende, dreigde ik hem met de woorden:

„Finnegan, als ik je dronken mee terug moet nemen, krijg je drie dagen! Denk daaraan!”

Finnegan kneep zijn kleine oogjes dicht en mompelde iets in zijn grijzen stoppelbaard, wat ik niet verstond.

DERDE HOOFDSTUK.

De drankflesch in de laadbuis van de torpedo.

De oude Finnegan was de meest ervaren en voorzichtigste zeeman op een torpedoboot, zoodra hij een zekere hoeveelheid whisky op had, daarentegen absoluut onbruikbaar in volkomen beschonken of nuchteren toestand.

Ik kende zijn gebrek en waarschuwde hem nogmaals zacht, opdat de Japanner het niet zou kunnen verstaan, zeggend:

„Finnegan, ouwe jongen, wees voorzichtig en speel niet met de eer van een Amerikaansch marinesoldaat tegenover deze gele duivels. Onthoud dat!”

Finnegan knikte, verzekerde dat hij zijn best zou doen om den raad van zijn meerdere op te volgen en antwoordde:

„Luit', ik heb maar een mondjevol van de lading ingenomen.”

„Alright! Wees voorzichtig!”

De sloep lag nu naast de Japansche torpedoboot stil en eenige minuten later stond ik te midden der bemanning van het schip, welke allen met nieuwsgierige blikken naar mijn handgrepen en bewegingen keken.

Ik had voorloopig geen tijd, om mij om Finnegan te bekommeren; deze was in de schemering op het schip verdwenen.

Eerst toen de torpedo gereed was om te kunnen lanceeren en de Japanners goed onderricht waren in de wijze waarop zij dit moesten doen, deed een der officieren de mededeeling dat Finnegan vriendschap had gesloten met den hofmeester en zich uit diens hut had verwijderd met een groote vijf-liter flesch drank.

Hij moest zich daarmede in een der donkere hoekjes van de boot hebben genesteld.

Ik begon dadelijk naar Finnegan te zoeken en vond hem eindelijk op het achterdek.

„Waar is de flesch?” riep ik hem toe.

„Heb geen flesch, Sir!” antwoordde Finnegan en probeerde waggelend een militaire houding aan te nemen.

„Leugenaar! Men heeft je gezien. Waar is de flesch?” riep ik.

„Was niet zoo erg, luit' en ik heb de boel al op, Sir!”

„Ben je gek, Finnegan? Vijf liter!”

„Was niet zoo veel, luit.”

De kerel stonk naar alcohol als een jeneverfabriek, en ik beval hem op een afstand van iedereen te blijven. Als wij terug waren, zou ik rapport maken. Kom hier, mannen!” riep ik nu tot de Japanners, „laat ons nu deze andere buis laden! Neemt een torpedo op!”

Spoedig gehoorzaamden de Japanners en volvoerden de manoeuvre met bewonderenswaardige handigheid.

Ik opende het sluitstuk en beval:

„De torpedo er in!”

Deze gleed vooruit in de lange cilindervormige opening, maar bleef plotseling vastzitten.

„Stop!” riep ik „er uit met de torpedo, in den cilinder is iets niet in orde!”

De Japanners gehoorzaamden en ik keek in den cilinder.

Maar hoe ik mij ook inspande om iets te ontdekken, er was niets te vinden.

De wanden waren glimmend blank.

„Dan moet er iets niet in den haak zijn met de torpedo!” dacht ik en onderzocht alles, zonder nochtans iets te ontdekken.

„Misschien ligt het aan het T-ijzer aan de spits? Nu — vooruit mannen, probeert het nog eens!” beval ik.

De Japanners haastten zich om het bevel uit te voeren, toen — signaalfluiten — gewerschoten weerklonken — — —

„De Russen!” riep een der matrozen.

„In onze boot; Finnegan, mannen! Dat is niet onze oorlog!” riep ik en baande mij met twee mijner lieden een weg naar het dek.

„Finnegan ontbreekt!” riep een der matrozen.

„Voor den duivel, kom!” riep ik en sprong in de boot, gevolgd door mijn manschappen.

Er was geen tijd meer om terug te keeren, om Finnegan te zoeken.

De breede zoeklichten van Russische oorlogsschepen wierpen hun stralenbundels op de Japansche torpedoboot en een hagel van projectielen viel rondom in het water.

Een goed geoefend en ervaren torpedoluitenant mag geen zenuwen hebben en daarom dacht ik terwijl de kogels van alle kanten om mijn boot heenvlogen, alleen aan het niet opgehelderde geval met de zwartkop-torpedo aan boord van het Japansche schip.

Na een vaart van een uur bereikten wij ons schip, waar de kapitein, die ongerust over ons lot was, ons opwachtte.

Ik bracht rapport uit en de kapitein meende dat ik meer spijt had over den niet geladen torpedo-cylinder dan over het verlies van Finnegan.

„Hopelijk zal het voor ons geen verwikkelingen geven, wanneer de Russen de boot bezetten en een Amerikaan aan boord van een Japansch schip vinden,” zei de kapitein.

Er was intusschen een pauze ingetreden in het nachtelijke gevecht der vijandelijke partijen.

Geen schip vertoonde eenig licht en alleen de lampions van het Amerikaansche vaartuig schemerden in den nacht.

Het was bij de gevaarlijke ligging van het schip op het oorlogsterrein geraden, voor anker te blijven en den ochtend af te wachten.

Kort voor het aanbreken van den dag hield het eindelijk op te sneeuwen en toen de eerste lichtstralen op de blauw-grijze watervlakte van de Gele Zee vielen, was het geheel helder, zoodat men ook zonder kijker vrij goed tot aan den horizon kon zien.

Ongeveer een halve mijl zuidelijk landwaarts lag een Japansche kruiser tweede klasse voor anker en daarnaast bevonden zich twee kanonneerbooten en de torpedoboot, waarop ik den afgeloopen nacht was geweest.

Gedekt door de oorlogsschepen lagen dicht bij de kust, waar de zee een kleine baai vormt, vijf groote transportbooten.

Zij lagen aan korte ankerkettingen vast, voerden de oorlogsvlag, terwijl dikke rookwolken uit hun schoorsteen te voorschijn kwamen.

Drie mijlen verder Noordelijk bevonden zich de Russen.

Zij beschikten over een kruiser eerste klasse en over twee kanonneerbooten.

In een halven cirkel omgaven zij de Japanners, zoodat deze er onmogelijk door zouden kunnen.

Langzaam naderden de Russen.

Plotseling steeg een klein geel rookwolkje van het vlaggeschip in de hoogte. Een dof gerommel volgde en een granaat viel dichtbij den Japanschen kruiser neer.

De Japanners antwoordden met hun geschut, lichtten de ankers en maakten zich gereed voor den slag.

„Anker lichten!” beval ook kapitein Ryerson, daarop voegde hij mij toe:

„Wat denkt gij van de kansen daarginds?” en hij wees met zijn linkerhand naar de vijandige schepen, die met volle vaart naderden.

„Hopeloos!” antwoordde ik, naar de Japanners wijzend, „ik ken dat — het is de kleine „Shikoku” met haar elf duims geschut, daar de „Hondo” en de „Nesso” met niet meer dan zes duims en de torpedoboot met ongeoefende bemanning.

Daarentegen de Russen, voor zoover ik dat door mijn kijker kan zien, een pantserkruiser eerste klasse, de „Ladoga” en daar de „Riga”

en „Dunaburg”. 't Zijn nieuwe kanonneerbooten met de allermooiste wapening.

Zonder de „Dunaburg” zou het een gelijke strijd zijn, maar nu. . . .”

„Anker is gelicht!” riep op dit oogenblik de eerste stuurman.

„Zeewaarts, volle vaart!” commandeerde kapitein Ryerson, „ik hoop, dat wij goed en wel uit dezen heksenketel zullen geraken.”

Terwijl de „Alaska” weggleed en hoe langer hoe vlugger de open zee tegemoet voer, bleven de kapitein en ik naar het zich ontwikkelende gevecht kijken.

De Japansche torpedoboot snelde, zwarte rookwolken uitwalmend, met razende snelheid de Russen tegemoet, hetgeen den kapitein onwillekeurig met bewondering vervulde, uitroepend:

„Wat 'n waaghalzen! Hoe durven ze? Ze gaan wis en drie naar den kelder. Bovendien is het doelloos om de „Ladoga” met torpedo's te beschieten, heeft vangnetten uitgeworpen.”

De Japanners echter zetten hun vaart door.

Een hagel van geschut vloog over de torpedoboot; die nu volgens mijn berekening ook moest beginnen te vuren.

Maar dat gebeurde niet.

De torpedoboot zette haar vaart met groote snelheid door, brak door de Russische slaglinie heen, vlak onder het geschut van de „Ladoga” en lanceerde toen plotseling zijn torpedo in de richting van de verraste „Ladoga”, juist naar de plek, die niet door het vangnet werd beschermd.

„Alle duivels!” riep kapitein Ryerson, „de kerels zijn slimmer dan wij, Yankees!”

De reusachtige Russische kruiser schokte, uit alle scheepsluiken kwam een gele damp te voorschijn, daarop begon het schip slagzij te maken en verdween plotseling in de diepte. —

Brand had in ademlooze spanning geluisterd naar het verhaal van zijn vriend, die nu een versche sigaret nam. Daarop leunde Lord Lister weer gemakkelijk in zijn stoel achterover en liet zijn gedachten verwijlen in den tijd vol bloedige gruwelen, die hij had doorleefd, dagen vol schrik en moord en nachten, die niets brachten dan verraad en ellende.

Tafereel na tafereel schilderde hij voor zijn vriend, die met wijd geopende oogen voor zich uitstaarde.

„Verder, Edward, doe mij het genoeg, verder te vertellen —” verzocht Brand. En Lord Lister nam den afgebroken draad van zijn verhaal weer op.

VIERDE HOOFDSTUK.

Herkend.

De kapitein en officieren van de „Alaska” stonden zwijgend op de commandobrug, terwijl het ontzettende tafereel zich binnen een korte spanne tijds voor hun oogen afspeelde.

De Japansche torpedoboot was intusschen in een grooten boog zeewaarts gestoomd en men zag nu alleen aan den horizon nog zijn rook.

Op het oogenblik toen de „Alaska” zich buiten gevaar wilde begeven, viel plotseling een granaat van den Japanschen kruiser „Shikoku” vlak voor haar boeg neer en een vlaggensignaal van den kruiser gebod „halt!”

Wij keken elkaar verbaasd aan.

Wat wilde de Japanner? Wilde hij zich misschien door de „Alaska” tegen de Russische granaten laten beschermen?

Een stoombarkas naderde van den kruiser.

Verscheiden Japansche officieren klauterden aan boord en verlangden precies te weten, wat het karakter van het Amerikaansche schip was, daar zij uit verschillende manoeuvres hadden gezien, dat het niet was, wat het voorwendde en daar het hun verdacht voorkwam.

Tengevolge van hun zegepraal over de „Ladoga” spraken zij op aanmatigenden, arrogant toon tot kapitein Ryerson.

„En wat denkt gij heeren, wie ik ben?” vroeg Ryerson den Japanners, terwijl een donkere bos zijn gelaat bedekte.

„Geen Amerikaansch oorlogsschip,” klonk de stem van een dapperen, jongen Japanschen officier.

„Alright!” riep Ryerson, „wij zullen den heeren toonen, dat zij zich aan boord bevinden van een Amerikaansch schip, welks kapitein en bemanning niet bang zijn voor de geheele Japansche vloot.

Terug naar uw schip, heeren, of gij vliegt overboord.”

Zwijgend gehoorzaamden de Japaneezen.

Toen de laatste van hen zich naar de touwladder begaf, haalde hij bliksemsnel een zijden vlag van onder zijn uniform te voorschijn en gaf de in de nabijheid liggende „Shikoku” een teeken.

Zonder mij een oogenblik te bedenken stootte ik op den kerel toe, om hem de vlag uit de

hand te rukken en hem zelf te grijpen, maar ik had niet op de verraderlijken aard van den Japanner gerekend, want nog vóór ik bij hem was, had hij reeds een groote revolver te voorschijn gehaald en wilde vuren.

Ryerson echter, scheen zoo iets te hebben verwacht, want hij was nóg vlugger en voor de kleine, gele duivel kon afdrukken, stortte hij met een kogel in het hoofd ruggelings van het dek in het water.

Zonder Ryerson zou ik op dat oogenblik zeer zeker een prooi der haaien van de Gele Zee zijn geworden.

Een woedend „Banzai” klonk uit de monden van zijn kameraden, dat spoedig overdonderd werd door het geschut van de „Shikoku”, die nu de „Alaska” aanviel.

Door een handige manoeuvre ontkwamen we aan de Japansche kogels.

Kapitein Ryerson had het gebeurde voorzien.

„Onbetrouwbare kerels! maar ik ken ze!” bromde hij in zichzelf en snel gaf hij bevelen om zijn schip gereed te maken voor het gevecht.

Toch behaalden de Japanners eenig succes, want een hunner granaten ontplofte op het voordek en rukte een gedeelte van de verschansing weg.

Eenige oogenblikken lang heerschte er groote opgewondenheid aan boord. Tromgeroffel, trompetgeschal en signaalfluiten riepen de lieden op hun plaatsen.

De „Alaska” maakte zich gereed om te vechten als een gewoon oorlogsschip. Met koortsachtigen ijver werkten de manschappen en alles werd op dek gebracht, wat de vijandelijke granaten den weg zou kunnen versperren.

Al het houtwerk ging naar beneden, onder de waterlinie, de booten werden, door een touw bijeengehouden, over boord gelaten en van een anker voorzien opdat zij na het eind van het gevecht teruggevonden konden worden.

Binnen eenige minuten was alles gedaan en nu gaf kapitein Ryerson het bevel om de oorlogsvlag van het schip te hijschen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Onder de roode vlag.

Een bloedroode vlag met zwart kruis wapperde binnen eenige oogenblikken boven de Amerikaansche vlag en toonde den Japaners, dat zij te doen hadden met den gevreesden onbekenden oorlogsbodem.

Verbaasd hadden de bevelhebbers der beide Russische kanonneerbooten, die in gevecht waren met de „Hondo” en de „Nesso”, den zeldzamen bondgenoot opgemerkt.

Geen hunner kende de eigenaardige vlag.

Plotseling veranderde ons schip in een granaten spuwenden vulkaan en zond een regen van projectielen naar de „Shikoku”, een kruiser van ouderwetsch model, die slechts licht gepantserd was.

Reeds door dezen eersten aanval leed de kruiser groote schade en werd het tweede batterijdek vernield.

Nu trachtte de „Shikoku” dekking te zoeken, door een naderende torpedoboot teekens te geven, de „Alaska” aan te vallen en zelf in een scherpen hoek achter de Russische kanonneerbooten te vluchten.

Kapitein Ryerson stond nog met al zijn officieren op de brug.

Wel was het gevaar groot, want talloze projectielen floten door de lucht, maar hij begaf zich pas in veiligheid, toen het onmogelijk was geworden, op de brug te blijven.

De „Hondo” had intusschen de Russische kanonneerboot „Riga” aangevallen en een van zijn granaten ontplofte in de machinekamer en vernielde een der ketels.

Als een dronkaard rolde het Russische schip van de eene zijde naar de andere. Dikke rookwolken kwamen te voorschijn uit alle luiken, ventilators en batterijgaten. Toch vuurde zij onophoudelijk door en de manschappen, die nauwelijks konden ademhalen, bleven dapper op hun post.

Maar ook de „Hondo” bleef niet gespaard. — Een Russische granaat vernielde het stuurtoestel, terwijl andere projectielen de schoorsteenen wegsloegen. Het schip was lek geschoten en trachtte nu de kust te bereiken.

Kapitein Ryerson besloot de „Riga” te hulp te komen en gaf bevel met volle kracht op te stoomen.

De geheele bemanning van de „Riga” was op dek en barstte bij het naderen van den onbekenden bondgenoot uit in luid hoerageroep. — De „Shikoku” trachtte de kogels van de „Alaska” te ontlopen en deze met haar zwaar dekgeschut te treffen.

Wij antwoordden met onze tweede batterij van snelvuurgeschut. Het dek van de „Shikoku” werd letterlijk schoongeveegd door dezen kogelregen.

Geen enkele der manschappen waagde zich op dek van den Japanner.

„Laat hem snel zinken!” klonk op dit oogenblik Ryersons bevel door de telefoon en kalm, alsof het een kaartspel gold, richtte de luitenant, met de artillerie belast, de groote stukken geschut op de „Shikoku”.

„All right — klaar — vuur!” klonk zijn bevel — een witte, scherpe rook vulde den toren, de stalen platen sidderden, daarop klonk het bevel voor den tweeden keer — een tweede stalen cylinder doorkliefde de lucht en boorde zich dicht onder zijn voorganger in den sidderenden romp van de „Shikoku”.

„All right!” klonk de stem van Ryerson door de telefoon.

Een eigenaardige stilte volgde, die bijna beangstigend was.

Plotseling echter een oorverdoovend lawaai — een geluid, alsof de wereld verging.

Ik kwam uit den toren en keek in de richting van de „Shikoku”.

Een reusachtige, geelzwarte wolk steeg daar uit het water, kleurde zich donkerrood en verdeelde zich als een waaier, die eenige seconden lang door een twintig meter hooge waterzuil werd gedragen.

Dat was het einde van de „Shikoku” in haar strijd met de „Alaska” en er bleef geen enkele getuige over om te verraden, dat het schip een slachtoffer was geworden van de geheimzinnige roode vlag met het zwarte kruis.

Een korte gevechtspauze trad nu in.

De „Nesso” was zeewaarts gevlucht om zich in de veilige nabijheid van de torpedoboot te begeven en deze maakte nu aanstalten om koers te nemen naar de „Alaska”.

„Het is vervloekt jammer,” aldus sprak kapitein Ryerson mij nu aan, „dat jullie die kerels op de hoogte hebben gebracht met hun torpedo’s. Zij maken zich gereed om er ons een in onzen buik te prikken.”

Ik stelde den kapitein gerust, zeggende, dat de torpedoboot slechts twee zwartkoppen aan boord had, waarvan er een reeds gelanceerd en de andere zeer waarschijnlijk niet gebruikt kon worden, wegens een gebrek aan de lanceerinrichting.

Maar de kapitein scheen daar niet veel vertrouwen in te hebben.

„Laten wij al ons acht- en zesduims-geschut op de torpedoboot richten en, als zij nader komt, het snelvuurgeschut," beval Ryerson, „wij moeten haar laten zinken of wij zijn voor de haaien!"

De Russische kanonneerboot „Dunaburg" kwam nu op haar beurt, ons te hulp.

Zij trachtte eveneens de torpedoboot te bereiken en onschadelijk te maken.

Het doen zinken van dezen gevaarlijken vijand alleen zou de overwinning brengen.

De Japanners lieten de „Nesso" weer aan het gevecht deelnemen en vielen ons moedig aan.

Het gelukte hun, verscheiden gedeelten van het dek te vernielen; eenige ventilatoren en een stuk van de brug werden stukgeschoten.

Kapitein Ryerson en al zijn officieren moesten zich in veiligheid begeven in den batterijtoren.

Het was onmogelijk, het vuren van de „Nesso" tegen te gaan, daar alle stukken geschut van de „Alaska" in gebruik waren om de kracht van de torpedoboot te breken. Maar deze bleef ongedeerd onder het geschutvuur.

Ryerson en zijn officieren werden bleek en dachten niet anders dan dat zij verloren waren.

Ik echter hield de naderende torpedoboot goed in mijn kijker en wees hen er op, dat de bemanning blijkbaar niet zooveel verstand had van torpedo's als een beer van garnalen pellen. Er bleek duidelijk uit, dat mijn oppervlakkig onderricht hen niets geleerd had en hen zeker niet tot torpedisten gemaakt had. Hun succes met de „Ladoga" was meer geluk dan wijsheid geweest.

In een wijden boog stuurde de vijand om ons schip heen, een gunstige gelegenheid afwachgend tot het afvuren van de torpedo, welke ons schip in den grond moest boren.

Maar Ryerson, die de bewegingen nauwkeurig gadesloeg, liet de „Alaska" zóó handig manoeuvreeren, dat het onmogelijk bleef, haar aan te vallen.

Evenwel, de torpedoboot kwam steeds nader.

„Alle man op dek!" beval Ryerson nu. „Ieder moet nu voor zichzelf zorgen."

Ryerson had den toren verlaten en stond, omringd door al zijn officieren en verdere manschappen, op de brug.

Vol trots, maar met een uitdrukking van baat in de oogen, keek hij naar de torpedoboot, die over de golven huppelde en danste.

Met het bloote oog konden wij de Japanners zien, die, zeker van de overwinning, hun vaartuig bestuurden.

Het was niet meer dan een handjevol lieden — echter onverschrokken en met den duivel in het lijf — die de fiere, met staal gepantserde „Alaska" met haar moderne bewapening

en driehonderd man bezetting in den dood zou jagen.

De Japanners wilden vooral zeker van hun zaak zijn, om den gevreesden Amerikaan voor eeuwig naar den bodem der zee te helpen en daarom brachten zij hun schip zoo dicht mogelijk bij de „Alaska".

Nu was het oogenblik gekomen.

Ryerson wendde zich met een groetende handbeweging tot zijn lieden en riep:

„Vaarwel, boys! Wie van jullie thuis mocht komen, groete Amerika voor mij."

De Japanner lag gereed om den aanval te doen.

De bemanning der „Alaska" bevond zich op dek, om onmiddellijk in het water te springen; de officieren wisselden een laatsten handdruk met hun kapitein.

Een luid „Banzai" weerklonk op dit oogenblik van het dek van den Japanner, wat de onzen met een luid „hoera" beantwoordenn.

Een kleine rookwolk kwam te voorschijn uit den geopenden mond van de torpedobuis, aan boord van den Japanner; een roode gloed volgde.

Het geluid van een geweldige ontploffing overstemde de kreten, aan boord van beide schepen.

Dikke, zwarte rookwolken omhulden de „Alaska" en een regen van uit de lucht neervallende stukken ijzer en hout dreef ons, officieren en manschappen naar een beschutte plek.

Eenige oogenblikken later snelden allen weer naar dek terug om te zien, wat er gebeurd was.

De plaats, waar de Japansche torpedoboot had gelegen, was leeg. Slechts een groote draaikolk vol drijvende stukken wrak en uit elkaar gescheurde menselijke lichamen legden getuigenis af van den verschrikkelijken ondergang van de torpedoboot.

Verstijfd van schrik keken allen naar de plek van het vreeselijke ongeluk, toen op eenigen afstand hulpkretten in de Engelsche taal tot ons doordrongen.

Maar het is bij een zeeslag geen gewoonte, vóórdát het gevecht geëindigd is, degenen, die in het water liggen, te hulp te komen.

Maar daar zag ik iets, dat mij deed veronderstellen, dat wij een uitzondering op deze regel moesten maken. Ik wenkte kapitein Ryerson naar de verschansing en wees hem op wat daar in het water ronddreef, roepende:

„Bijdraaien! — Bijdraaien! Laat de machines stoppen, kapitein, daar zwemt Finnegan!"

Eenige minuten later gelukte het, den Ier aan boord te halen.

Hij was zoo uitgeput, dat hij naar zijn kooi gebracht moest worden. Alles, wat men voorloopig van hem te weten kon komen was, dat

hij, kort voordat de Japanners beproefden, de door mij onbruikbaar bevonden torpedobuis te laden, over boord was gesprongen.

Op onze vraag, of hij ook wist, waardoor de ontploffing aan boord van het schip was ontstaan, glimlachte hij met zijn kleine oogjes en zei:

„Sir, ik had die vervloekte vijf-literflesch whisky in de laadbuis weggestopt.”

Alle omstanders moesten hartelijk lachen en spoedig deed het nieuws als een loopend vuurtje de ronde:

„Finnegan, die een privilege had om te mogen drinken, had de „Alaska” gered.”

De oude Finnegan echter sliep in zijn kooi na zijn avontuur zóó vast, dat zelfs het nieuwe

kanongebulder van de „Alaska”, die nu de „Nesso” moest bevechten, hem niet stoorde.”

Over Lord Listers ernstig gelaat gleed bij deze herinnering een lachje, en Brand stond vergenoegd uit zijn fauteuil op, ging naar een kast, nam er twee glazen uit en trok een flesch wijn open.

„Weet je wat, Edward,” zei hij tot zijn vriend, hem een der gevulde glazen toereikend, „wij zullen eens drinken op hem, die de „Alaska” en daardoor mijn vriend heeft gered, — lang leve de oude Finnegan en zijn vijf-liter-flesch whisky!”

Toen beiden gedronken hadden zette Raffles zijn verhaal voort.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

ZESDE HOOFDSTUK.

Zege!

De Japanners namen in hun haat tegen den gevreesden oorlogs-zeeroover geen notitie meer van de Russische kanonneerboot „Dunaburg” en richtten hun aanval met groote energie en kracht tegen de veel sterkere „Alaska”.

De Russische kanonneerboot echter was aangewezen om de „Nesso” te vernietigen.

Als een venijnige wesp gleed deze Japanische bodem over het water en beproefde telkens weer, ondanks alle verwoestingen, die de kogels van de „Alaska” op haar aanrichtte, ons door een aanvaring te doen zinken.

In een hagel van geschut vloog zij op de „Alaska” in, zonder dat haar commandant acht sloeg op de Russen, die zich op nauwelijks honderd meter afstand bevonden.

Plotseling vernielde een Russische goedgemikte twaalftuims granaat den ketel van de „Nesso”.

Als een renpaard, dat over den kop vliegt, boorde het schip, dat zijn grootst mogelijke snelheid had zich met den voorstevan naar beneden in het water.

Met donderend geluid draaiden de schroe-

ven boven het water in de lucht om na enkele seconden als glas af te breken.

Nog eenmaal richtte het schip zich op — de bemanning sprong over boord — daarop viel het op zijde en zonk.

Een oorverdoovend hoera weerklonk uit de monden der Russen.

Hun muziekkapel speelde het volkslied en de officieren stonden met ontbloote hoofden op de brug.

Een eervolle zege der Russen over een dapperen vijand.

Ook op de „Alaska” was de bemanning op dek gekomen om naar het schouwspel van het zinkende schip te kijken.

Rondom hen was de zee bedekt met drijvende lijen, gewonden en overlevenden van de „Nesso”.

De Russen, evenals de „Alaska”, haalden hun booten aan boord en bemanden ze, om den Japanners hulp te brengen en tevens de Japansche transportschepen als goeden buit mee te voeren.

Weerloos waren deze, nu de oorlogsschepen

vernietigd waren, prijsgegeven aan de Russen.

Eenige duizenden manschappen reservetroepen bevonden zich op hen en men kon ze dicht opeengedrongen op dek zien staan.

Zwijgend keken zij naar de naderende booten der Russen.

Plotseling weerklonk een veelstemmig *banzai* — en de duizenden soldaten sprongen in het water.

Liever de dood dan gevangenschap!

Zij trachtten de kust zwemmend te bereiken of te sterven.

Tegelijkertijd sloegen groote vlammen uit de transportschepen.

De hoop der Russen op oorlogsbuit was vernietigd.

Slechts verkoalde resten van schepen en honderden lijken vormden het gruwelijk slot.

Maar ook de gewonde Japanners, die in den omtrek in het water dreven, versmaadden alle hulp der vijanden.

Zij probeerden zelfs de booten te doen kantelen, vielen hun redders van uit het water aan met lange, scherpe messen en soms ontstond een gevecht, waaraan slechts een einde kon worden gemaakt door de Japanners een slag op het hoofd toe te brengen en zodoende onschadelijk te maken.

Het was onmogelijk, ook slechts een enkelen levend aan boord te brengen.

Allen wilden liever sterven dan in handen te vallen van de gehate Europeanen.

„Duivels, Sir, kijk daar eens in het water!” riep plotseling kapitein Ryerson, „daar hebben die gele kerels onze groote boot gekenterd en nu vechten zij met onze lieden op leven en dood. Wat een boevenpak! Het is schande om weerlooze mannen, die hun te hulp willen komen, dood te steken. Vervloekt! Terug met alle booten en dan eenige ladingen scheepsnagels en glas er tusschen zenden! Fluit de lieden terug, luitenant Wood!”

Scherpe, langgerekte fluitsignalen klonken over het water en brachten de booten terug.

„Zij hebben zelfs geen eerbied voor het roode kruis. Dat zag ik in Port-Arthur, luitenant!” vervolgde Ryerson weer.

„In de veronderstelling, dat wij net zulke gemeene bedriegers zijn als zij zelf, richten zij hun geschutvuur speciaal daarheen, waar de vlag van het Roode Kruis wappert!

Zij denken, dat deze als masker wordt gebruikt!”

Zwijgend had ik geluisterd en wist niet, wat ik moest antwoorden. Ik zelf vond de manier, waarop de Japanners hun ongewapende helpers aanvielen, meer dan afschuwelijk.

„Laat ons het schip gereed maken. Ingenieurs, aan het werk! — Dek wasschen! — Houtwerk op dek!” beval Ryerson.

Ook de Russische kanonneerboot maakte het dek in orde en nam de bemanning van de op het strand geloopten „Riga” aan boord, evenals munitie, geschut en proviand.

In dien tusschentijd bezocht de kapitein van de „Dunaburg” met een staf officieren de „Alaska”.

Zij waren nieuwsgierig om te weten wie hun onbekende bondgenoot was.

Aan een inderhaast gereedgemaakten maaltijd betuigden de officieren elkaar wederzijds hun vriendschap.

Er werd geklonken op het heil van beide landen en het klinken der glazen was als een laatste groet aan de dappere helden, die diep op den bodem van de Gele Zee lagen.

Prachtig gekleurde visschen zwommen rondom de zwarte oorlogsschepen en wisten niets van den gruwelijken dood, welke door deze zeekasteelen alom werd verspreid.

Nu heerschte er vrede — kalme vrede. Geen hoera, geen *banzai*! —

De doodsche stilte van den diepen, diepen oceaen kalmeerde de menschelijke hartstochten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Stervende overwinnaars.

Intusschen werd er een harde strijd gestreden op de schansen, muren en verdedigingswerken van het oostelijke fort van Port Arthur.

Daar het den Russen aan zware munitie ontbrak, gelukte het den Japanners om de schansen te bereiken.

De verschijning van generaal Stössel spoorde de zijnen aan tot dubbelen moed.

Een jong officier streed als laatste van zijn compagnie alleen tegen een twintigvoudige overmacht.

De plaats, waar hij stond, kon door geen

ander vervuld worden; al zijn lieden waren dood of gewond.

Als katten klommen de Japanners, toen zij bemerkten hoe zwak de vijandige stelling was, naar boven.

Toen de generaal hem voorbijreed, salueerde de luitenant, den vijand zijn rug toewendend, alsof hij op een paradeveld stond en niet te midden van een kogelregen.

Daarop echter streed hij opnieuw om zich te verdedigen.

Den eerstvolgenden aanvaller doodde hij met een revolverkogel, diens kameraad trof een sabelhouw, een derde onderging hetzelfde lot, een vierden maakte hij onschadelijk met den laatsten kogel uit zijn revolver, om den vijfden, zesden en zevenden weer met zijn sabel af te weren.

Toen brak dit wapen.

Snel greep de luitenant een geweer en sloeg met de kolf de volgende aanvallers neer.

Hij stond bovenop een muur en de Japanners hadden, om dien te beklimmen, een menschelijke pyramide gevormd, doordat de eene soldaat telkens op den schouder van den anderen krom.

Een hunner makkers gelukte het op het oogenblik, dat de officier naar een nieuw wapen omkeek, den muur te bestijgen.

Bliksemsnel legde hij aan, mikte op den weerloozen luitenant — toen hem een verdwaalde kogel der zijnen trof en hij dood neer viel.

De officier, die over groote lichaamskracht beschikte, tilde het lichaam van dezen Japanner hoog in de hoogte en slingerde het als een projectiel van boven neer op de hoofden der vijanden, die de pyramide vormden. Deze stortte ineen door het gewicht van het doode lichaam en de officier had nu eenige oogenblikken rust.

Snel keek hij om zich heen, of er nergens hulp opdaagde, maar dit was bij de geringe bezetting van het fort onmogelijk.

Hij zag, dat alle gewonden van zijn compagnie in veiligheid waren gebracht en dat slechts de dooden stille getuigen van zijn heldenmoed waren.

Nog eenmaal keek hij over den muur; de Japanners klommen nu op vier plaatsen tegelijk naar boven.

Een geheimzinnig glimlachje vloog over zijn gelaat, toen hij achteruitging en naar een bomvrijen kelder liep.

Hij opende de valdeur, streek een lucifer aan en stak een lont aan.

Daarop verliet hij den kelder weer zoo snel mogelijk, zag echter, dat hij zijn oude standplaats niet meer kon innemen en vluchtte naar een hooger gelegen punt.

Als mieren krioelden de Japanners intuschen op de verlaten verschansing.

Zij wisten niet, op welk gevaarlijk terrein zij zich bewogen.

Wel een paar honderd bevonden zich daar, toen plotseling een vreeselijke slag dreunde en het bolwerk stuk geslagen werd door een kruit- en dynamietontploffing.

Een diepe, kratervormige opening, zwart verkoold, duidde de plek aan, waarom gedurende twee uren zoo heet gevochten was.

Een wanhopige strijd van beide kanten.

Een overwinning voor graven.

Maar de Japanners toonden zonder uitzondering onwrikbaren heldenmoed. In dezen vreeselijken oorlog kon niemand beoordeelen, wie zich het dapperst heeft betoond.

De Russische verdedigingswerken waren altijd beschermd door mijnen, die dood en verderf brachten.

Deze mijnen waren zóó kunstig en goed verhoogen aangelegd, dat de meest intelligente speurzinn der Japanners ze niet kon ontdekken. Af en toe brachten uit de vesting ontvluchte Chineesche arbeiders eenige mededeelingen over de ligging van deze gevaarlijke plaatsen.

Maar hun berichten waren, daar zij zelf nooit bij het werk gebruikt werden, zoo onnauwkeurig, dat het den belegerden onmogelijk was, er eenig voordeel uit te trekken.

Het zal misschien nooit zijn gebeurd, dat strijdende troepen zoo kalm — zonder te aarzelen — den dood tegemoet zijn gegaan, als hier voor Port-Arthur.

Om zich tegen al te groot verlies van manschappen te vrijwaren, bevonden zich altijd aan de spits der Japansche colonnes vrijwilligers. Deze moesten trachten, de ligging der mijnen te ontdekken.

Een ontzettende offerdienst.

Een zelfgekozen dood.

Zonder hoop, de hunnen ooit te zullen weerzien, schreden deze dapperen voorwaarts, erop voorbereid, elk oogenblik door den onzichtbaren vijand in stukken gescheurd te zullen worden.

Koelbloedig, alsof zij een wandeling maakten, gingen zij voorwaarts.

Op een afstand zagen zij er uit als menschen, die een kostbaar, verloren voorwerp ijverig op den grond zochten.

Hun scherpe oogen onderzochten elken steen, elk struikje.

Zij stieten op den grond met daartoe vervaardigde ijzeren, lange, spitse staven, om te onderzoeken, of daar een mijn verborgen was.

Maar ondanks al hun oplettendheid gelukte het hun zelden, een mijn te ontdekken of onschadelijk te maken.

Deze werden op zeer handige wijze gelegd; de Russen boorden daartoe eerst een zes of acht meter diepe schacht en legden van daar uit onder den bodem zijgangen aan, die einde-

lijk uitkwamen op de plek, die bestemd was voor de mijn.

Zoo lagen rondom een ingangsschacht zes of acht mijnen, zonder dat de aardoppervlakte beschadigd was.

Ieder van deze met dynamiet, kruit, ijzer en steenen gevulde groote bommen was door een koperdraad, dat electricisch geladen was, verbonden met het fort op eenigen afstand en elk kon apart ontploffen, zonder dat de andere mijnen er bij betrokken waren.

Zorgvuldig werd de toegang weer dichtgemaakt en met steenen bedekt. Het was louter toeval bij de afwisselende sneeuw, regen, vorst en warmte, een mijn in den bodem te ontdekken.

Duizenden Japanners waren reeds het slachtoffer geworden van deze onderaardsche ontploffingsinrichtingen en elken dag volgden nieuwe verliezen.

Maar zelfs al was het den Japanners gelukt, met opoffering van ontelbare manschappen het mijnenterrein te overschrijden, dan wachtten hen nieuwe verschrikkingen in den vorm van groote, diep aangelegde wolfs-kuilen.

Dat waren breede, diepe uitgravingen, die goed overdekt waren door bamboestokken en daarop gelegde graszoden.

Bij den stormloop der aanvallers was het zeer natuurlijk, dat deze bij hoopen in de kuilen vielen, waar hun een gruwelijke marteldood wachtte.

De kuilen waren van binnen bekleed met meterlange, spitse ijzeren staven.

Deze doorboorden de op hen vallende lichamen en regen ze als kevers aaneen.

Tevergeefs beproefden de lieden, die bovenop hun kameraden waren gevallen, zich uit de afschuwelijke kuilen te redden; ook zij werden door andere slachtoffers op de lichamen der reeds doorboorden gedrukt en door het gewicht der menschen, die de kuilen vulden, drongen de ijzeren staven, die dicht naast elkander waren aangebracht, soms door drie of vier lichamen heen.

Maar ondanks al deze ontzettende dingen, die hen wachtten, verloren de dapperen nimmer den moed en eerst wanneer een hagel van kogels het vooruitdringen onmogelijk maakte, trokken zij zich, niet lettend op den dood, die overal om hen heen woedde, in rustig marschtempo terug.

Ieder wist, dat gewond te blijven liggen erger was dan de dood.

Het was tevergeefsche moeite ziekenverplegers uit te zenden.

Sinds de Japanners in het begin der belegering hadden geprobeerd om door middel van soldaten, die vermomd waren als roodekruissoldaten, of doodgravers, de Russische verdedigingsliniën te bespieden, kenden de Russen geen genade meer voor hen. Zelfs bij nacht was het tengevolge der zoeklichten van de forten onmogelijk, de gewonden in veiligheid te brengen en zij moesten ellendig omkomen, als zij niet de kracht bezaten om zich naar de hunsen te sleepen.

Sinds maanden was het absoluut onmogelijk om de gesneuvelden te begraven.

Een ontzettende lijkenlucht verpestte mijlen ver in den omtrek de lucht en veroorzaakte aan Japansche zijde vooral gevaarlijke epidemiën.

Als een weldaad, gezonden door den hemel, werden dan ook de bij duizenden verschijnende aasgieren en zeevogels beschouwd, die hier hun griezelig, doch nuttig werk kwamen verrichten.

Het was een afschuwelijke doodenakker. Geen enkel slagveld, uit welken tijd dan ook, was te vergelijken bij het terrein van dezen krijg, die onafgebroken reeds acht maanden duurde.

Aan de eene zijde Russische regimenten, voor het grootste gedeelte bestaande uit zonen der Oostzeeprovinciën, Lyfland en Finland. Kranige gestalten waren het, met het heldenbloed hunner noordelijke voorouders in de aderen, die eenmaal onder Karel XII van Zweden den Russischen troon deden wankelen en wier nakomelingen nu onder aanvoering van generaal Stössel opnieuw toonden, dat zij onoverwinnelijk waren.

Aan de andere zijde het kleine, maar dappere volk van Oost-Azië, dat met drommen menschenlichamen dit bolwerk van Europeesche dapperheid wilden omverwerpen.

En van weerskanten ging men vol trots en zelfopoffering in den dood.

Met een laatste „B a n z a i !”, een laatste „hoera!” groette men stervend het vaderland, voor welks eer men zijn bloed overhad.

Stervende overwinnaars!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Naar Port Arthur.

De zon neeg ter kimme, toen de Japansche troepen, uitgeput door hun vergeefsche aanvalspogingen, in de loopgraven hunner stellingen terugkeerden.

Dappere lieden, die zich nu, zonder dien dag tijd te hebben gehad om te eten, op den natten, doorweekten bodem op hun mantels neerlegden en in een diepen slaap verzonken.

Een koude noordenwind deed de dungekleede manschappen rillen.

Hij wekte hen uit hun diepen slaap en zij moesten zich warmen bij snel aangelegde legeruuren.

Nauwelijks was het hun gelukt, de verstijfde ledematen te ontdooien en thee te koken in de waterketels, of de Russische batterijen richtten hun geschut op de vuren en joegen de lieden terug naar de diepe, koude loopgraven.

De wind dreef den nevel weg, zoodat na zonsondergang een heldere, maar ijsig koude nacht aanbrak.

De Japansche troepen beproefden nu, kleine vuren aan te houden in de loopgraven en de levenskrachten op te wekken met tabak en de onontbeerlijke sigaretten.

Maar ook deze vuurtjes moesten op bevel der officieren worden gedoofd, opdat de uitgezonden zieke dragers niet al te zeer te lijden zouden hebben van het Russische geschut.

Zoo zaten zij man aan man, in dichte rijen, zwijgend bijeen in de diepe loopgraven en alleen de kleine lichtpuntjes der sigaretten toonden, dat zij leefden.

Maar ondanks de groote vermoeienis na den zwaren dag, waren zij elk oogenblik bereid, om opnieuw op te springen en het bevel van hun keizer met een luid *Banzai* op te volgen.

Op denzelfden tijd voer een kleine zwartgeschilderde boot uit de haven.

Als een pijl vloog het vaartuig door het water, hoewel geen schoorsteen of roer zichtbaar was.

Generaal Stössel keek het door zijn verreijker na en zei tot zijn adjudant:

„Ik hoop, dat de dappere kapitein van de geheimzinnige „Anikira“ de „Alaska“ in de haven brengt. Het donderen van het geschut op zee, waarvan wij tot dusverre de herkomst nog niet kennen, maakt mij bezorgd. Ik verwacht met groot ongeduld de berichten, die de „Alaska“ mij zal brengen.”

„Excellentie, de Amerikanen vechten als duivels. Ik durf beweren, dat wij onbezorgd

kunnen zijn over het lot van de „Alaska“, meende de adjudant.

„Ik weet,” antwoordde Stössel, „dat de Amerikanen en Engelschen, die zich aan boord van het schip bevinden, zeer dappere, vermetele kerels zijn, maar toch” — hij lachte zachtjes — „de „Alaska“ in de haven is meer waard dan een door haar overwonnen Japansche kruiser in volle zee.

Het is nu al de derde dag, dat zij te laat is. Nu, wij zullen zien!

Kom, ik heb nog niet veel tijd gehad, de nieuw aangelegde mijnen en loopgraven van den 203 meter hoogen heuvel te bezichtigen.”

Gedurende deze gebeurtenissen te Port Arthur was de „Alaska“ genaderd tot op een afstand van ongeveer honderd zeemijlen en stuurde in rechten koers naar de Japansche oorlogsschepen toe, die volgens Ryersons berekening vijftig mijlen van land kruisten, terwijl zij schijnbaar haar richting nam naar Niutschwang, een door de Japanners bezette havenplaats.

In werkelijkheid echter was het plan van kapitein Ryerson, in een korten boog achter den op den loer liggenden Japanschen kruiser tot aan de haven van Port Arthur te varen en dan met volle snelheid te trachten, de haven te bereiken.

De volgende uren eischten stalen zenuwen van ieder der bemanning aan boord van de stoomboot.

Aan den horizon doken de eerste rookpluimen van Japansche kruisers op en naderden in snelle vaart de door hen ontdekte „Alaska“.

Maar zonder achterdocht te koesteren, wisselden zij groetende vlaggensignalen met den Amerikaanschen kruiser en vermoedden niet, dat de bemanning van dezen zoogenaamden kruiser bij het geschut gereed stond om te vuren en dat de officieren elke beweging der gelen met hun kijkers volgden.

Nog hadden de Japanners geen bericht van den zeeslag, die twee dagen geleden had plaats gehad en het aandeel, dat de „Alaska“ erin had genomen.

De dooden zwegden en de „Alaska“ naderde de plek waar zij haar koers moest veranderen om de haven te bereiken.

Verscheiden Japansche slagschepen kruisten daar, terwijl eenige torpedovernielers en twee kanonneerbooten op eenigen afstand volgden.

Over het land hing een dichte nevel, terwijl

hier de lucht helder en doorschijnend was en de zon, zee en lucht met wonderlijke tinten kleurde.

Ryerson had er duizend dollar voor over gehad, als de nevel hem als een sluier te hulp was gekomen.

Met het bloote oog kon hij de scherp tegen den hemel afstekende masten, torens en schoorsteenen van het vlaggeschip van den bevelvoerenden Japanschen admiraal Togo onderscheiden.

Een sloep had zooeven het schip verlaten en begaf zich in noordwestelijke richting.

Ik keek door een verrekijker naar het oorlogsschip en bemerkte, dat aan boord een eigenaardige drukte heerschte.

Ik onderscheidde den admiraal op de commando brug staande, omringd door zijn officieren en met de rechterhand naar de „Alaska” wijzend, waarop de officieren zich snel verwijderden.

Ik vermoedde, dat de opwinding aan boord van het Japansche schip de „Alaska” gold en niets goeds beduidde, wat door kapitein Ryerson voorkomen moest worden.

Juist had ik mijn kijker neergelegd, om den kapitein rapport te doen van hetgeen ik had opgemerkt, toen het signaal „halt” langs den mast van het Japansche vlaggeschip omhoog geheschen werd en tegelijkertijd het doffe gerommel van het geschut dreunde. Vlak bij de „Alaska” plofte een granaat in het water, zóó dichtbij, dat de waterfontein, die in de hoogste spoot, de stoomboot bevochtigde.

„Duivels!” riep kapitein Ryerson. „Dat was goed bedoeld. Nu zullen wij den Japanner eens toonen, hoe een Amerikaansche ketel werkt!”

Snel mat hij den afstand tot het naderende oorlogsschip en telefoneerde naar de machinekamer:

„Volle stoom! Vooruit!”

Een der officieren werd naar de ketelvuren gezonden met de boodschap:

„Vooruit naar de ketels, Sir! Volle vaart!”

Daarop snelde hij naar den stuurstoel, greep zelf het rad en stuurde in een eigenaardigen scherpen hoek regelrecht naar het vlaggeschip, als was hij van plan het aan te varen.

De Japanner, die iets dergelijks vermoedde, gaf door een eigenaardige manoeuvre kapitein Ryerson gelegenheid zijn plan ten uitvoer te brengen en liet hem direct onder het geschut van het vlaggeschip voorbijvaren.

De schepen kwamen daarbij zóó dicht bij elkaar, dat de wederzijdsche bemanningen elkaar konden onderscheiden. Maar het was den Japanners niet mogelijk, bij de onverwachte beweging van de „Alaska” en het onvoorziene uitwijken van hun eigen schip, het geschut te richten.

Toen het oorlogsschip weer in goeden koers lag, was onze met verbazende snelheid voortstoomende „Alaska” reeds buiten bereik van het tweede batterij-geschut en alleen het groote, machtige torengeschut der Japanners trachtte nog haar te bereiken.

Nu zagen de Japanners, hoe het door hen vervolgde schip de Amerikaansche vlag inhaalde en zijn eigen heesch.

Dat was ons antwoord op hun signaal: Halt!

De vlag stak als een groote bloedvlek tegen den avondhemel af en maakte de Japanners als krankzinnig.

Al hun kalmte liet hen in den steek en maakte plaats voor een gevoel van haat en wraak jegens den oorlogszeeroover.

Het vlaggeschip signaleerde alle kruisers, kanonneerbooten en torpedovernielers om den schuimer te achtervolgen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Den dood nabij.

Alle schepen der Japansche vloot zetten zich in beweging om de „Alaska” te vangen.

Een jacht op leven en dood begon. Maar vooraan schoot de „Alaska” als een windhond door de golven en de slanke vorm van het schip maakte het den stuurman gemakkelijk.

Een regen van granaten volgde haar, maar bij den eigenaardigen koers van het schip, daaraan gegeven door kapitein Ryerson, bood

de „Alaska” een onzeker doel. Eén enkelen torpedovernieler van de Japanners gelukte het echter nader te komen.

Slechts één zeemijl was ons schip nog van zijn vervolger verwijderd.

De „Alaska” was reeds door meerdere schoten getroffen, waardoor een stuk van den achtersten schoorsteen en twee ventilatoren waren weggeslagen.

Een nieuw schot.

Nu zonk de roode vlag in de diepte.

De mast knapte af als glas, getroffen door een granaat.

Weliswaar beproefde ook de „Alaska“ den gevaarlijken tegenstander door granaten onschadelijk te maken, doch bij de snelle vaart, die de beide schepen liepen, was het onmogelijk, doel te treffen.

Ryerson vloekte.

„Als dat zoo verder gaat, vliegen we binnen tien minuten de lucht in!“ riep hij uit.

„En dat zoo kort voor het doel. Harder stoken! Stoken, heeren!“ riep Ryerson tot de hem omringende officieren.

„Onmogelijk, kapitein,“ antwoordde een der officieren. „Ik heb er mij juist van overtuigd, nog één graad spankracht meer en wij vliegen zonder de hulp van den Japanner in de lucht.“

Een hevige ontploffing volgde op deze woorden, alsof een groote massa steenen en ijzer op het dek werd geslingerd. De geheele scheepsromp sidderde, een oogenblik scheen de „Alaska“ stil te liggen, dichte, zwarte rook omringde ons — een granaat van den Japanner was op het dek terecht gekomen en daar uit elkander gespat en had ook den tweeden schoorsteen in duizend stukken geslagen.

„Twee man dood — tien gewond,“ meldde enkele oogenblikken later een dekkofficier aan kapitein Ryerson.

„Is de machine onbeschadigd?“ vroeg deze gejaagd.

„Jawel, kapitein!“ luidde het antwoord.

„Goed. Antwoorden met alle stukken geschut!“ klonk zijn bevel thans tot de officieren.

Een tweede granaat ontplofte vlak boven den stuurstoel als antwoord op dit bevel en dreef de officieren in den pantsertoren.

„Vijf duim lager en wij waren er geweest,“ mompelde Ryerson en beval de booten gereed te houden.

De kapitein snelde nu naar zijn hut, riep mij bij zich en overhandigde mij een klein pakje in wasdoek terwijl hij zelf een dergelijk onder zijn oliejas verborg.

„Een van ons beiden moet de haven bereiken en generaal Stössel deze berichten overhandigen,“ zei hij.

„In geval van gevangenschap werpt gij het pakje in het water.“

„Ge ziet, dat het met lood bezwaard is en het zal eerder aan de Japanners ontsnappen dan onze „Alaska“.“

Daarop snelden wij beiden weer naar het dek.

Het scheepsvolk van de „Alaska“ was gereed om in het laatste oogenblik redding te zoeken in het water.

Steeds nader kwam de vervolger, toen plotseling een eigenaardige, zwart-glimmende,

ronde, lang-uitgerekte stalen cylinder tot aller verbazing uit de zee opdook.

Het was een duikboot, een Rus, zooals spoedig zou blijken en die een paar minuten gelijken gang hield met ons nog steeds als een hert voortjagend schip.

Terwijl wij nog in gespannen aandacht toekeken, om te zien wat dat alles beduidde, opende zich vlak boven de golven het toegangsluik van de duikboot en het baardige gezicht van een nog jong Russisch luitenant kwam te voorschijn, terwijl hij de Russische oorlogsvlag zwaaide.

Het volgende oogenblik schoot hij een roode pijl af met een eigenaardig gevormd instrument.

De pijl bleef in het houtwerk van het kaartenhuis zitten en toen wij het projectiel van naderbij bekeken, zagen wij, dat daar omheen een wassen koker was bevestigd, welke ongetwijfeld een bericht voor ons inhield.

Wij keken nog naar de duikboot, maar deze was in enkele seconden weer onder het wateroppervlak verdwenen, zonder een ander spoor achter te laten.

Ons vermoeden bleek juist en wij haalden uit den koker van den pijl een stuk papier te voorschijn, waarop slechts enkele woorden waren geschreven.

Zoodra de kapitein die woorden gelezen had, snelde hij naar de telefoon en telefoneerde een bevel naar de machinekamer. Vervolgens liet hij het roer bijna een geheel slag rond maken en tuurde vervolgens door zijn kijker naar den nog steeds ons achtervolgenden Japanner.

In gespannen aandacht keek het scheepsvolk van de „Alaska“ in het schemerdonker naar het geheim van de zee.

Eensklaps zagen wij, hoe de Japansche torpedovernieler plotseling zijn wilde vaart stopte, de machines met alle geweld liet achteruitslaan en, als bij een vlucht, zich van de „Alaska“ verwijderde.

Even daarna zag men duidelijk een bellenbaan naar het Japansche schip gaan. Het was een Russische torpedo, die zeer nauwkeurig en op het juiste oogenblik door de geheimzinnige Russische duikboot was gelanceerd.

De Japanner trachtte nog te vluchten, maar het was te laat.

Terwijl de „Alaska“ zich hoe langer hoe meer van den torpedovernieler verwijderde, zagen wij hoe dit laatste schip plotseling begon te kapsijzen en in enkele minuten onder de wateroppervlakte was verdwenen.

Wij hadden allen met spanning toegekeken en Ryerson dat ziende zei:

„Dat wij gered zijn, hebben wij te danken aan den dapperen kapitein van de onderzeeboot „Anikira“, die door den vijand het zee-

spook wordt genoemd en waarvoor zij een bijgeloovige vrees hebben."

Daarop beval Ryerson een vierde der snelheid en bereikte in korten tijd de zware nevelbank, wier bescherming hij reeds eenige uren te voren had gewenscht.

Hij liet nu de groote sloep gereed maken, uitzetten en met vrijwilligers bemannen.

Deze boot moest de vaargeul verkennen en met lange, houten stangen het water peilen om te weten of drijvende of vaste mijnen het schip in gevaar konden brengen.

Hier staakte Lord Lister een oogenblik zijn vertelling.

„Dat wist je niet, hè Charly, dat ik zoo vaak aan den rand van den dood heb gestaan," zei hij lachend zich nog eens inschenkend.

„Maar luister nu verder, jongen, ik ben zelf begeerig om je alles te vertellen."

„Edward, ik bewonder je," antwoordde Brand, „maar ga verder."

**Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.**

TIENDE HOOFDSTUK.

De aankomst in de haven.

Lord Lister stak een versche sigaret op, waarna hij verder vertelde:

„Het was de oude Finnegan die deze gevaarlijke onderneming telkenmale uitvoerde. Voor elk geval versterkte hij zich eerst door een extra hoeveelheid whisky en stond dan met groote kalmte in de boeg van de boot, met een langen ijzeren stang voorzichtig het water onderzoekend, alsof hij mosselen vischte.

Luidkeels zong hij bij dit gevaarlijke werk zijn lievelingslied:

„Ik wenschte, dat mijn hart voor je ontwaakte", welk lied hij onlangs te San Francisco had gehoord.

Daarbij kauwde hij zijn chewing gum en begon hartelijk te lachen wanneer de hem begeleidende manschappen een anderen tekst op zijn lied zongen, welke luidde:

„Ik wenschte dat al de whisky voor jou was".

„Jongens, ik laat jullie in de lucht vliegen," antwoordde hij op het spotlied en voegde er een krachtige zeemansuitdrukking aan toe.

„Let op, boys! De oude Finnegan bruischt op als whisky", riep een der matrozen.

Finnegan antwoordde:

„Wel boys, steek achter mijn rug een lucifer aan dan vlieg ik —"

Luid gelach weerklonk over het water uit de kelen der zeelieden. — Als groote kinderen speelden zij met het doodsgevaar, waarmee zij ieder oogenblik bedreigd werden.

Gelijk een reusachtige schaduw volgde de „Alaska" door den mist de boot. — Het scheepsvolk was in een opgewekte stemming.

Na verscheidene weken was nu oogenblikkelijk doodsgevaar voorbij. Een rijke belooning verwachtten zij van de Russen en om de terugreis, die aan precies dezelfde gevaren was blootgesteld, bekommerde zich niemand.

De scheepsklokken sloegen drie uur, dat is half zes des avond, toen wij in de duisternis de eerste signaallichten van de haven van Port Arthur in het gezicht kregen.

Groen en rood bengalisch vuur werd aan boord der „Alaska" als welkomstgroet ontstoken — een dozijn vuurpijlen werd sissend als antwoord afgeschoten, en donderend rolde een saluutschot uit de havenbatterij als eerbewijs voor den dapperen redder, die de haven naderde. — Een buitengewone opgewondenheid maakte zich van de officieren, soldaten en burgers meester. In de afgelegene vestingwerken vernam men het bericht van de aankomst der „Alaska" als een loepend vuur.

Allen gevoelden zich trotscher en sterker,

ja zelfs in de hospitalen verscheen een blijde glans op de gelaatstrekken der arme gewonden. „De „Alaska” is aangekomen! Goddank! Hoera!”

Dicht op elkander gedrongen verwachtte de gezamenlijke bevolking het stoomschip, en toen dit eindelijk voor anker lag en het zoeklicht der naastbijgelegen fortten het schip verlichtten, waar aan den vlaggemast fier de Russische en Amerikaansche vlaggen met de roode vlag van het schip wapperden, terwijl de geheele bemanning in parade op het dek stond, toen brak uit de volksmenigte een oorverdovend hoera los, waarmede de bemanning op de Russische oorlogsschepen eveneens instemde.

Scheeps- en landkapel speelden de nationale liederen van beide landen, de klokken

der Russische kerken luidden; het was, alsof de vreugde met stralenden zonneglans in het midden van den nacht in de zwaar bedreigde stad was gekomen.

Doch ondanks het luide gejubel was de begroeting der „Alaska” niets in vergelijking met de uitbarsting van vreugde, die de bevolking en de soldaten van Port Arthur uitten, toen generaal Stössel uit de door kapitein Ryerson meegebrachte telegrammen mededeelde, dat de Tsaar hun de machtige Russische vloot der Oostzee als hulp zou zenden en dat deze zich reeds in de Middellandsche Zee bevond.

Vreugdetranen kwamen in aller oogen, een bos van blijdschap bedekte de vermagerde gelaatstrekken.

ELFDE HOOFDSTUK.

Banzai!

De Groote Onbekende zweeg eenige minuten, zonder dat Brand het durfde wagen, hem in de rede te vallen, toen vervolgde hij:

„Aan Japansche zijde maakte het bericht van de naderende Russische vloot een anderen indruk.

Het volk in Tokio morde voor de eerste maal op den Keizer en zijn ministers.

Duizenden vaders en zonen waren reeds gedood.

Langzamerhand kwam in de ziel van dit volk de overtuiging op, dat er een valsche politiek werd gevoerd, waaraan zij zelf zonder mededoogen werden opgeofferd, zonder dat de plannen ooit zouden worden verwezenlijkt.

De tegenpartij was te machtig.

Sedert maanden was een wapenstilstand ingetreden. Geen verdere berichten van overwinningen. Het geweldige, Japansche leger bevond zich ver van de kust in de onherbergzame woestenijen van Mantsjoerije.

Meer en meer berichten kwamen er van het leger, om het volk mee te deelen, hoe wanhopig de toestand was.

Buitengewone verliezen, die bijna de helft van de regimenten kostten, zouden nu door het oproepen van mannen in den leeftijd van dertig tot veertig jaar gedekt worden.

Mannen, die het hanteeren der wapenen niet verstonden. Nochtans verdroeg het volk al deze handelingen van den Mikado en boog zich voor den wil van zijn zonne-keizer.

Geruischloos, als bevonden zij zich in een

reusachtigen begrafenisstoet, marcheerden deze nieuwe troepen naar het transportschip.

In een doodelijke stilte bleef het volk achter. Een ontzettend stilzwijgen, dat slechts werd afgebroken, wanneer de troepen, voordat zij hun vaderland verlieten, met een luid: „B a n z a i” scheidde.

De groet der mannen, die den dood te gemoet gingen — voor den Keizer, voor het vaderland. —

Het geduldige volk werd echter voor de eerste maal tot een luide uitbarsting van woede gebracht, toen het bericht van den gewaanden dood van den dapperen generaal Kuroki de hoofdstad Tokio bereikte.

Te vergeefs trachtte men in het politieke draai-systeem van den Mikado dit hardnekkig verspreide bericht tegen te spreken.

„Kuroki is dood, de held van alle gevechten!” hoorde men in geheel Japan, en hetgeen de gemoederen nog meer opwond, was dat hij niet in een gevecht, doch aan typhus zou gestorven zijn.

Meer en meer verbreidden zich de berichten van het vreeselijke lijden, door de strenge koude veroorzaakt.

Ontsteld zagen de Keizer en zijn raadslieden, dat de mannen begonnen met hun oproeping onder de vlag van de rijzende zon te weigeren en dat zij zich verborgen. Ja, dat geheele dorpen gebarricadeerd werden, zoodra de officieren te voorschijn kwamen en dat de Japansche vrouw, die met recht als de gedul-

digste, zachtmoedigste vrouw der wereld werd gehouden, plotseling luidkeels begon te schreien en te jammeren.

Er moest iets gebeuren, of het land van de rijzende zon liep gevaar.

Daar gaf de Mikado zijn bevel:

„Port Arthur moet vallen, en het leger zal dubbel versterkt worden.”

Te vergeefs trachtte generaal Nakamuro den mikado op het reusachtige en misschien vergeefsche offer opmerkzaam te maken en hem de ontzettende verliezen voor oogen te houden, die het zesvoudige bedroegen van datgene, wat de tegenpartij had verloren!

„En wanneer het ook honderdduizend levens zou kosten, Port Arthur moet vallen!” was het antwoord van den mikado.

Het was den 26sten November des namiddags, toen de boodschap van den mikado den bevelvoerder van het Japansche leger — generaal Nogi — bereikte.

Opgewonden sprong hij op, en keek generaal Saito, die de overbrenger van de boodschap was, met toornige blikken aan. Na secondenlang stilzwijgen antwoordde hij:

„Meld den mikado, dat wij — mijn troepen en ik — met vreugde zullen vallen om van onze verdere ellende verlost te zijn en dat zijne majesteit, na ons, met zijn krijgs- en staatsraden moet beproeven dit bolwerk van den dood te bestormen.”

Zonder één woord te zeggen maakte generaal Saito voor den overste zijn eeresaluut en verliet de tent.

Hij wist, dat generaal Nogi met ieder woord, dat hij sprak, bittere waarheid zei.

Toen hij door de legerafdeelingen ging en de vermagerde, zieke soldaten zag, die in stomme vertwijfeling in de loopgraven lagen, zonder vuur bij nacht en zonder genoegzame kleeding en dekking, toen herinnerde hij zich de bittere waarheid van Nogi:

„Met vreugde sneuvelen om van onze bittere ellende bevrijd te worden.”

Hij betrad een der verkenningsposten en keek neer op de doodenvesting.

Een wijde sneeuwvlakte strekte zich voor hem uit.

Het vale schemerlicht der ondergaande zon maakte de sneeuw tot een kleurlooze, koudgrijze massa.

Hopeloos verlaten lag de hoogvlakte voor hem; als vermorzeld onder den druk van het onheil dat over haar lag.

Duizenden donkere vlekken verhieven zich boven de sneeuw als even zoovele zwarte grafsteenen.

De generaal keek door zijn kijker om te zien, wat die zwarte vlekken beteekenden en zag nu, dat het niets anders waren dan zwermen aasvogels.

Doodsche stilte heerschte in het rond.

Niets verried de nadering van menschen, die bereid waren, elkander wederzijds te vernietigen.

De gelaatstrekken van den Japanner teekenden heiligen ernst, toen hij dacht aan de duizenden, die daar door aasvogels werden verscheurd.

Hij scheurde zich los van deze gedachten en verkende verder het terrein.

Op de hoogten lagen de onderling verbonden schansen der Russen. — Op den top het machtige, sterke, alles beheerschende fort en verderop de haven en de stad Port Arthur.

Langen tijd keek generaal Saito naar dit hopelooze tooneel.

Hij wilde onderzoeken of het een anderen aanvoerder als generaal Nogi zou gelukken, het verlangen van den Mikado uit te voeren.

Na twee uren keerde hij naar de tent van den generaal terug.

Generaal Nogi was bezig zijn bevelen te geven.

Toen hij Saito zag binnentreden, wendde hij zich tot hem en zei:

„Ge ziet, generaal, dat wij ons zoo spoedig mogelijk gereed maken. Wenscht gij als toeschouwer te blijven en den Mikado uitvoerig te berichten?”

„Nee, generaal,” antwoordde Saito, „ik wensch met u en de overigen den dood in te gaan!”

„Banzai!” riep generaal Nogi uit en de officieren van den generalen staf herhaalden het.

Zorgvuldig werden daarop de bevelen tot den geweldigen stormaanval uitgewerkt en toen van Port Arthur de avondklokken luiden, schaarden duizenden mannen zich aan een tot hun laatsten gang in het kamp.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Een nacht van verschrikking.

Zachtkens — heel zachtkens klonken de avondklokken uit de stad over de wijde, onheilspellende sneeuwvlakte en in de harten der Japanners wekten zij de herinnering aan het klokkenfeest in hun vaderland, waar zij onder vroolijken jubel onder slingers van bloemen en vruchten door de straten trokken en met hunne vrouwen, zusters en bruiden heerlijke uren hadden doorgebracht.

Daar klinkt trompetgeschal — tromgeroffel — weg is de schoone droom — de compagnieën sluiten zich aaneen.

„Voorwaarts!” roepen de officieren en marcheeren over het wijde, wijde kerkhof; ieder gaat zijn weg naar het hem wachtende graf.

De aanval op de hoofdvesting van Port Arthur — den machtigen, 203 meter hoogen heuvel — is begonnen.

Nu richt zich de onzichtbare dood op en kijkt met een tevreden grijns en een hoonlach neer op de naderende slachtoffers.

Door de lucht fluiten de granaten en dit geluid klinkt als het zwaaien van den doodenzeis.

De bestormers komen slechts langzaam voorwaarts.

Elke voetbreedte wordt hun bemoeilijkt door de batterijen, die dood en verderf spuwen.

Aarde en lucht zijn door de opwarrelende sneeuw als verbonden en uit deze witte wolken stormt de dood te voorschijn met ongebreidelde kracht.

Onophoudelijk licht het over het groote slagveld, alsof het bliksemt.

En door het angstig gehuil heen dringt het „Banzai” door als de gillende roep van een bende wanhopigen.

Wat helpt de dappere stormloop?

Als een reuzengolf van den Oceaan storten de massa's uit de vesting en de woede van die golf breekt op hen los en torent hoog op de stapels van dooden en stervenden.

Op de wallen werkt onophoudelijk het snelvuurgeschut en het Russische schermvuur maakt een geluid als het fluitend, langgerekte lachen van duivels.

Zwarte rookwolken stijgen op boven de schansen en draaikoepele en de doordringende reuk van het kruit verspreidt zich over het uitgestrekte slagveld.

Vragend kijken de eenvoudige soldaten hunne aanvoerders aan, als zij telkens weer

opnieuw tot den aanval worden gecommandeerd.

„Banzai!” roepen de officieren.

„Banzai!” roepen duizenden hen na, die in de volgende minuten reeds als stomme, koude slachtoffers op het veld liggen.

Als een reusachtige, vuurspuwende berg licht het op de schansen, waar de dood hand aan hand gaat met de zich wanhopig verdedigende Russen.

Het sneeuwveld is verdwenen. De witte wade is met lijken overdekt.

Zwart als de nacht blinkt de aarde ten hemel.

Uitgeput door de wanhopige worsteling hopen de strijdenden op het haltsignaal. Hunne compagnieën zijn tot de helft saamgesmolten.

Tevergeefs!

De Mikado verlangt, dat Port Arthur zal vallen en generaal Nogî moet dit bevel gehoorzamen; hij mag niet wijken, vóórdat hij zelf valt.

Ginds aan den horizon daagt de bleeke ochtend.

De harten der strijdenden kloppen hoopvoller, doch duister en stom zwerven de blikken der soldaten over het grauwe slagveld.

Nieuwe regimenten trekken voorbij. Zij kijken nog frisch uit hun oogen, weten nog niets van het vreeselijke, dat hun met angstige zekerheid wacht.

Krachtig klinkt hun tred over den bevroren bodem, vroolijk schettert de muziek der regimentskapel; zachtjes neuriën de soldaten de melodie mede, tot de eerste granaat een breede bres schiet in hunne gelederen, met het eerste bloed der verscheurde ledematen de kleeren der nog levenden bezoedelt en weegeklaag de lucht vervult.

„Voorwaarts; Banzai!” weerklinkt het nogmaals en voorwaarts snellen zij in stormloop.

De aarde dreunt onder hunne schreden.

„Banzai!” klinkt het. „Banzai, Banzai!”

Voorwaarts jagen zij, niet meer achtslaande op hun gewonde en stervende kameraden, den blik star gevestigd op het einddoel van hun marsch.

Steeds verder schrijden zij — steeds brandender wordt de begeerte om over den wal te komen en den sneeuwlichten heuvel te beklimmen.

Voorwaarts!

Banzai! Banzai!

Thans stormen de regimenten aan op de steile hoogten voor de schansen. — Trots waperen de vaandels in de winterlucht.

Daar weerklinkt van den kop der schansen een trompetsignaal — de morgenwind brengt het over naar de stormloopers — korte — scherpe — harde tonen — een laatst, een brullend „Banzai!" volgt — dan een dolle, waanzinnige chaos. — — —

Toen lord Lister bij deze afschuwelijke scène was gekomen, kon hij geruimen tijd niet verder spreken.

Thans nog beefde hij bij de herinnering aan al die poel van bloed en ellende.

Zijn vriend keek hem zwijgend aan en zijn oog bleef rusten op het litteeken, dat als een dunne, witte streep was getrokken over het gebronsde voorhoofd van zijn vriend.

Raffles, die de blik van zijn vriend volgde, knikte slechts en sprak:

„Ja, Charly, die vreeselijke dag bracht mij het litteeken, dat nog altijd brandt, zoodra ik terugdenk aan die vreeselijke gebeurtenissen, die haar hebben veroorzaakt.

„Het was in den namiddag van dien afschuwelijken dag geworden," vervolgde lord Lister.

„Onophoudelijk trokken nieuwe regimenten langs generaal Nogi en zijn staf.

Af en toe trachtten eenige hooggeplaatste officieren, die niet bekend waren met zijn doel, hem door bekendmaking met de reusachtige verliescijfers, te dwingen tot een halt-bevel.

Zij keken in zijn ijskoud gelaat, voelden den stalen blik van zijn oogen en trokken zich dan stom terug.

Een adjudant komt aanstormen en brengt de boodschap, dat de 203 meter hooge heuvel eindelijk is overschreden en de troepen thans gereed staan om de hoofdschansen te bestormen.

Generaal Nogi wendde zich hierop tot de generaals Saito en Nakamuro en zei:

„Heeren, ik ruim twee bladzijden der wereldgeschiedenis in voor uwe namen. — Voert gij de troepen aan voor den hoofdaanval."

Dankend salueerden beiden en ijlden daarop heen om de regimenten in slagorde te brengen.

Dit geschiedde terstond.

„Voorwaarts!" klonk het en opnieuw trokken de bestormers op tegen de forten.

Merkwaardig zwak was plotseling het geschutvuur der Russen geworden, maar de generaals legden dit niet anders uit dan dat de vijand door een korte pauze zich wilde voorbereiden tegen den geweldigen, nieuwen aanval.

Langzaam waren eenige compagnieën over de doodenbrug geschreden en maakten zich thans gereed, de schanswerken te beklimmen,

toen de bestormers door een geweldigen luchtdruk ter aarde werden geworpen en minutenlang bewusteloos lagen.

Toen zij weer bij kwamen, moesten zij van onder aarde- en steenmassa's te voorschijn kruipen en toen zagen zij, dat het Glacis geheel verdwenen was.

Op de plaats, waar het eens was geweest, was een groote, rookende kraterachtige diepte ontstaan.

Boven van de schansen weerklonk een luid hoera en de muziek der militaire kapellen klonk luid op.

De ondergrondsche mijnen hadden hun vreeselijk werk verricht en de zoo vurig begeerde schansen gered.

De Japanners waren niet verder te brengen.

Generaal Nogi zelf snelde van het eene regiment naar het andere om het persoonlijk tegen de Russen aan te voeren.

Tevergeefs!

Zelfs de officieren schaarden zich aan de zijde hunner manschappen.

En telkens hoorde generaal Nogi;

„Generaal, de helft van mijn bataljons dood — de andere helft uitgeput. Ik smeed u om een kleine rustpoos!"

Ten slotte begaf generaal Nogi zich naar het zich in het leger bevindende keizerlijk garde-regiment.

„Waar is de commandant van het regiment?" vroeg hij een jong officier, die bezig was, de manschappen te tellen en in slagorde te scharen.

„Generaal Katschuma is vanochtend reeds gesneuveld, generaal."

„Wie nam het bevel over?"

„Luitenant-generaal Yamato, generaal."

„Waar is die?"

„Dood generaal!"

Het kwam er koel uit, alsof de jonge officier een onbeteekenend voorval meldde en generaal Nogi deinsde even achteruit. Generaal Yamato was een zijner dierbaarste vrienden geweest.

Maar het volgende oogenblik had hij zich vermand. Zwakheid was op het oogenblik misplaatst en zijn blik werd weer hard en koud.

„Roep den kolonel," klonk het nu.

„Kolonel Futjamo is naar het hospitaal vervoerd; haalt den nacht niet meer. Beide beenen geamputeerd."

Generaal Nogi beet zich op de lippen.

„Genoeg," zei hij nu, „zeg mij, wie heeft thans het bevel?"

„Ik, generaal!"

„Gij? Een luitenant?"

„Ja, generaal, de laatste officier van mijn regiment."

„Goed. Laat het regiment aantreden, ik zelf zal het nogmaals tegen den vijand aanvoeren!

„Voorwaarts!”

De jonge officier boog en ging naar zijn manschappen.

Generaal Nogi ziet hoe de officier midden tusschen hen gaat staan en hun toevoegt:

„Generaal Nogi beveelt ons, nog eens den aanval te wagen. De generaal zelf voert ons aan.

„Voorwaarts!”

Langzaam staan de lieden op en stellen zich op in compagnieën.

Generaal Nogi wordt ongeduldig over de slappe uitvoering zijner bevelen, snelt toe en roept met scherpe commando-stem:

„Voorwaarts! Haast u!”

Dan ziet hij, dat de manschappen zonder geweer aantreden en dat de wapens achter de compagnieën aan rotten staan.

Generaal Nogi meent te droomen.

Hij snelt naar den dichtstbijstaanden soldaat, een oud reserveman, grijpt hem bij den schouder en roept uit:

„Waar is je geweer? Wat wil je zonder wapen?”

De oude soldaat kijkt den generaal rustig aan.

Dan antwoordt hij, zonder de minste vrees te toonen:

„Sterven, generaal, en het wapen voor mijn broeders laten, die in eerlijker dood worden gevoerd dan wij.”

Generaal Nogi kijkt den moedigen spreker aan.

Hij wil zijn hand opheffen om hem te kastijden voor de woorden, die hij uitspreekt.

Dan hoort hij, hoe de kameraden van den ouden soldaat met diens woorden door een zacht „Banzai” instemmen.

De jonge officier, die voor het front staat, treedt voor den generaal en zegt:

„Excuseer, generaal, wanneer ik er Uwe Excellentie op attent maakt, dat ik, vóórdat ik gevolg gaf aan de roepstem om voor mijn vaderland de wapens op te nemen, in een Europeesch leger werd gevormd.”

„Wat wilt ge daarmee zeggen, luitenant?” vloog de generaal op, en zijn gelaat werd rood van woede.

„Generaal, mijne ervaring geef mij het recht te beweren, dat geen Europeesche oorlogstaktiek ooit zou beproeven met ongedekte stormafdeelingen zulke sterke stellingen aan te vallen.”

De officier zweeg.

In ademlooze spanning luisterden alle manschappen van het regiment.

Het was ongehoord, dat een officier het waagde, den oppersten bevelhebber terecht te wijzen.

Ieder verwachtte, dat de generaal hem zou laten doodschieten of voor den krijgsraad dagen.

Doch merkwaardig genoeg, geen van beide gebeurde.

Generaal Nogi kwam een stap naderbij, keek den overmoedigen spreker met fonkelende oogen aan en zei:

„Gij heet?”

„Taniro”.

„Rang?”

„Eerste luitenant van het tweede bataljon van het keizerlijke garderegiment no. IV”.

„Weet gij, dat ge volgens onze oorlogsreglementen door uwe kritiek op een meerdere, den dood hebt verdiend?”

„Jawel, generaal.”

Zonder beven of vrees te toonen, klonk de stem van den officier, en zijn flinke, militaire houding veranderde niet.

De generaal zweeg even, alvorens hij opnieuw sprak:

„Denkt ge luitenant Tanito, dat mij de kennis van uwe Europeesche oorlogs- en belegeringstechniek ontbreekt?”

„Neen, generaal!”

„Welnu? Wat beduidt dan uwe kritiek op mijn persoon?”

„Het leven van Uwe Excellentie en dat van mijn kameraden te beschermen tegen een mij onbekend, doch aanwezig hooger bevel, opdat wij allen Z. Majesteit den Mikado beter van dienst kunnen zijn.”

„Mijnheer!” stoof generaal Nogi opnieuw op. „Mijnheer! Gij vermeerdert uwe beleedigen!”

„Generaal, ik ben bereid te sterven, wanneer ik door mijn dood zoowel Uwe Excellentie als duizenden dappere kameraden red.”

„Banzai!” klonk het uit de rijen der manschappen.

„Stil!” beval luitenant Taniro, en, hem gehoorzaamend, zwegen allen.

Nu nam generaal Nogi opnieuw het woord. Hij wist, dat hij zich in een uiterst gevaarlijke positie bevond, daar het garde-regiment openlijk opstond tegen zijne leiding en alle linie-regimenten zouden volgen, als het hem niet gelukte dit regiment tot ander inzicht te brengen.

De generaal zei dus op koelen toon:

„Hoe weet mijnheer de luitenant dat ik een hooger bevel volg?”

Luitenant Taniro wees naar de vestingwerken en antwoordde:

„Generaal, de belegeringswerken daarginds, die de voortreffelijke kennis van Uwe Excellentie liet aanleggen, en die alléén geschikt zijn om de vesting te veroveren, zeggen mij door hun half-voltooiden toestand, dat het bevel tot den stormaanval van Uwe Excellentie in tegenspraak is met den wil van Uwe Excellentie.”

„En wanneer dat zoo is, doch ik alleen een

hooger bevel heb te gehoorzamen, wat antwoordt ge daar dan op?"

Er kwam nu een buitengewone spanning op aller gelaat om het antwoord van Taniro te hooren.

Zonder een oogenblik te aarzelen, hernam deze:

„Gij moet weten wat gij doet, generaal!"

„Neen mijnheer. — het bevel van den keizer is mij heilig!" schreeuwde Nogi, die zich nauwelijks kon beheerschen.

„Ook mij en mijne manschappen, generaal! Doch Zijne Majesteit zou dit bevel niet geven, wanneer Z. M. de verhoudingen kon beoordeelen, en ze hem op duidelijke wijze werden uitgelegd."

„Wie zegt u, luitenant Taniro, dat dit niet geschiedde?"

„Het bevel van Z. M. den Mikado aan Uwe Excellentie om Port Arthur te bestormen is er het bewijs van."

„Zwijg. Zijne Majesteit kent de moeilijkheden even goed als ik en gij. Wilt ge nu gehoorzamen, luitenant?"

„Ik gehoorzaam, generaal. Geef acht, mannen. — Schouder geweer! — Voorwaarts marsch!"

Nu zou de beslissing volgen.

Generaal Nogi overzag in koortsachtige opgewondenheid het garderegiment.

En er kwam een beslissing.

Zonder zich te bedenken bleven de manschappen stil staan, zonder één vinger uit te steken. Niemand verliet zijn plaats om zijn geweer te halen.

Generaal Nogi is buiten zichzelf door dit eerste teeken van openlijk verzet en algemeene tuchteloosheid.

Daarna herhaalt hij zelf het bevel — eenmaal — tweemaal — te vergeefs! — het garderegiment weigert te gehoorzamen.

Zich niet meer kunnende bedwingen, schreeuwt hij:

„De Mikado beveelt!! — Gij, schurken, hebt mij te volgen!"

Hij trekt zijn sabel uit de scheede en slaat met den vlakken kant naar de dichtst bij hem staanden.

Zonder tegenweer, zonder zich af te wenden, blijven de getroffene staan.

„Ik breng u allen voor den kriegsraad en laat het heele regiment fusileeren!" riep hij uit.

De situatie was pijnlijk.

Sidderend over het geheele lichaam kon de

oude generaal zich nauwelijks staande houden, om eindelijk jammerend uit te roepen:

„Wilt gij mij, uw oude aanvoerder, alleen de verschansing laten bestormen?"

„Neen! Neen!" klonk het van alle kanten.

En toen het stil was geworden, riep luitenant Taniro uit:

„Generaal, wij zijn er trotsch op, onder uwe aanvoering te strijden, doch wij zijn verbitterd, wanneer wij met Uwe Excellentie door diplomaten en raadslieden van Z. M. den Mikado in een zeker verderf worden gejaagd!

Wij zijn menschen, en geen slachtvee!"

„Gij zijt mijn gevangene, luitenant Taniro," antwoordde generaal Nogi, „ik eisch uw sabel!"

Zwijgend gespte de jonge officier zijn wapen af en wilde het den generaal overhandigen, toen hij zich plotseling voelde teruggetrokken. Zijn manschappen hadden hun geweer gegrepen, vormden een kring om hem en hielden den als het ware versteenden generaal Nogi een lange rij blinkende bajonetten tegen.

Hulpbehoevend keek generaal Nogi om zich heen.

Een der hem vergezellende officieren, die eveneens bleek van schrik was, snelde naar den generaal en fluisterde:

„Generaal, wees voorzichtig of wij zijn allen verloren. Alle troepenafdeelingen vallen het garde-regiment bij."

Met tranen in de oogen wendde generaal Nogi zich af van het regiment en ging leunend op den arm van zijn adjudant weg.

Hij had de zwaarste nederlaag geleden, zwaarder dan wanneer de Russen hem van Port-Arthur hadden verdreven.

Op eenige passen van het regiment nam hij zijn kepi af, om zijn hoofd wat af te koelen. Het regiment vatte dit op als een groet.

Tromgeroffel weerklonk en de lange rijen presenteerden het geweer. Dit beeld stuitte zijn toorn en deed hem inzien, dat de soldaten tot zulk een handelwijze waren gerechtigd.

In zijn ooren klonken de laatste woorden van luitenant Taniro nog na:

„Menschen — geen slachtvee!" — en hij herinnerde zich, hoe hij zelf den vorigen dag, toen generaal Saito het bevel van den Mikado had overgebracht, boos was geworden.

Groetend dankte hij voor het eerbewijs der garde, en een luid „Banzai" klonk hem na.

Een paar minuten later snelden uit zijn tent de adjudanten en brachten het leger het bevel:

„Stormaanval halt!"

DE RTIENDE HOOFDSTUK.

Mensch en soldaat zijn twee.

Uitgeput vielen de soldaten neer, waar zij waren, om uit te rusten, en de officieren tellden de niet teruggekeerden, die dood of stervend bij duizenden op het slagveld vóór de vesting lagen.

En in de ooren der stervenden zond de Keizer een laatsten groet.

Honderden stukken geschut wierpen een regen van projectielen op het te vergeefs bestormde fort.

Generaal Nogi beproefde thans het laatste hem ten dienste staande wapen, de artillerie.

Hij wilde zijn doel bereiken. Port-Arthur of hij zelf moest vallen. Urenlang duurde de ontzettende beschieting voort.

Elk beschikbaar stuk moest ingrijpen, en na verloop van vier uren bleek het, dat de Russische artillerie van het op den 203 meter hoo-gen heuvel gelegen fort tot zwijgen was gebracht.

Nauwelijks was Nogi zich bewust van den toestand of hij snelde opnieuw naar de legerplaats van het garde-regiment.

Op luitenant Taniro toeloo-pend, die hem in flinke militaire houding opwachtte, riep hij:

„Laat het regiment aantreden. Ik laat aan u de eer om het fort te bestormen. De vijandelijke artillerie is tot zwijgen gebracht.”

„Ik dank u, generaal. Het regiment zal thans opnieuw het vertrouwen van Uwe Excellentie rechtvaardigen. — Geeft acht, mannen! Schouder geweer! Voorwaarts voor den stormaanval! Onze dappere artillerie heeft ons den weg naar de vijandelijke wallen vrijgemaakt.

Laten wij ons haasten om de glorie-rijke vlag van de rijzende zon van Z. M. den Mikado op de verschansing van den vijand te planten. Voorwaarts, Banzai!”

Een duizendstemmig Banzai volgde. Spoedig was het regiment gereed voor den opmarsch en trok met wapperende banieren en opwekkende muziek opnieuw op voor den stormaanval.

Generaal Nogi geleidde het zelf tot aan de uiterste gevechtlinie. Daar bleef hij met zijn staf achter en riep het voor den stormaanval optrekkende regiment een laatst „Banzai!” na.

Ontzettend gehavend zag het te bestormen fort er uit. Het geheele plateau was door de beschieting vernietigd en groote gaten spalkten in het van aarde ontbloote muurwerk!

Zand- en steenmassa's waren in de loopgra-

ven gevallen en hadden duizenden menschenlijken toegedekt.

De Russische vlaggen waren verdwenen, geen geschut werkte meer.

Toen Taniro dit alles zag, kwam er een weemoedige trek op zijn gelaat. Hij moest aan de onnoodig opgeofferde makkers denken, die een voor hem nog steeds onopgehelderd bevel van generaal Nogi den zekeren dood hadden ingejaagd.

Maar het was nu geen tijd voor overpeinzingen. Hij wendde het hoofd af, hield een laatste revue over zijn manschappen, sprak hen vriendschappelijk toe en liet toen voor den aanval blazen.

Als katten sprongen zijn manschappen over de verwoeste loopgraven. Op hetzelfde oogenblik staakte de Japansche artillerie het vuur, om haar eigen manschappen niet te treffen. Snel beklommen de soldaten het laatste deel der hoofdverschansing, om welker bezit sedert twee dagen werd gevochten.

Luitenant Taniro was een der eersten die den kop van den wal bereikten. Met een luid „Banzai” sprong hij in de vesting en plantte de bataillensvlag in het stukgeschoten muurwerk.

Een daverend „Banzai” klonk tot hem op van de toesnelende troepen aan den voet van den heuvel. Zijn manschappen omringden de vlag en hem.

Zij verwachtten nog een aanval van de verborgen Russen.

Doch er gebeurde niets. Het fort was volkomen uitgestorven en verlaten.

Zelfs de zware stukken geschut waren weggesleept, en alleen de plaatsen, waar zij waren opgesteld geweest, waren kenbaar door groote hoopen lijken.

Zij bestonden uit de dappere manschappen, die het geschut hadden bediend en waren gestorven op de plaats die de plicht voor hun keizer en vaderland hun had aangewezen.

Manschappen der Japansche genie, die nu aankwamen, begonnen het fort weer in verdedigingstoestand te brengen voor mogelijke tegenaanvallen der Russen.

Nauwelijks hadden zij de eerste verschansingen gereed, toen door de verderaf gelegen forten Oost- en West-Kiwan het verloren fort onder vuur genomen werd.

Tegelijkertijd formeerden de Russische ba-

taljons zich voor een stormaanval, om de belangrijke positie terug te krijgen.

Als een kolossale diepzee-poliëp schoven ze van de rugzijde vooruit, om aan den voet van den heuvel op eens duizenden ledematen uit te steken.

Hun brullend hoerageroep overstemde het schelle Banzai der Japanners.

Een verbitterd gevecht ontstond hierna, waarbij de menschen elkaar als dieren verscheurden. De ontwapende soldaat gebruikte zelfs zijn handen en tanden als laatste verdedigingsmiddel.

Men vocht zonder pardon, zonder erbarmen werden de zwaargewetsten vertreden. De strijdenden leken in een bloedelirium te zijn. Hoe gruwelijker de tegenstander werd afge maakt, hoe dierlijker de triomfkreet van den overwinnaar klonk.

Het Russische hoerageroep werd zwakker, naarmate het Banzai luider klonk.

De door generaal Nogi gezonden machinegeweren en snelvuurkanonnen werkten aanhoudend door, terwijl reserve-regimenten geregeid de opengevallen plaatsen aanvulden.

Honderd Japanners stonden tegenover één Rus.

Het duurde tien uren alvorens de laatste aanvaller met een laatste hoera den ver verwijderden keizer groette en zijn stervend lichaam op moeder aarde neerzeeg.

Er was nauwelijks plaats voor. — Doch op het veroverde fort waaide zegevierend de zonnevlag van den Mikado.

Toen luitenant Taniro op den terugtocht de legerplaats van generaal Nogi passeerde, met zijn dapper regiment, riep deze hem bij zich en sprak:

„Ik wensch u geluk, luitenant Taniro, met de door u getoonde dapperheid en benoem u bij deze tot bevelhebber van uw uitmuntend aangevoerd regiment.”

Spoedig bracht een adjudant van den generaal hem het bericht:

„Zijne Excellentie verzoekt den overste bij hem te komen.”

Toen Raffles zoo ver gekomen was met vertellen, maakte hij even een pauze.

„Kende je dien dapperen soldaat persoonlijk?” vroeg Brand vol geestdrift. In gedachten leefde hij de avontuurlijke verhalen van zijn vriend mee.

„Natuurlijk kende ik hem, en ofschoon hij toen mijn vijand was, heb ik zijn moedige, eervolle en zeer menschenlijke handelwijze begrepen en naar waarde geschat.

Ook in den oorlog zijn er klikspanen, voor wie niets verborgen blijft, en wier beroep het schijnt te zijn zelfs het grootste geheim aan het licht te brengen.

Daardoor ook wisten wij in het leger, dat luitenant Taniro in weerwil van zijn openlijk verzet overste was geworden!

Doch mensch en soldaat zijn twee.

En ook ditmaal triomfeerde — de soldaat!”

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Op de borst het eerekruis, in het hart — den kogel.

Overste Taniro trad de linnen tent van generaal Nogi binnen en vond hem met eenige officieren van zijn staf aan een eenvoudig avondmaal zitten.

Er hing een dikke sigarettenrook in de eenvoudige tent en voor ieder der heeren stond een glas saki.

Toen de overste binnentrad stonden alle aanwezigen op, behalve generaal Nogi, en stelden zich volgens militair gebruik aan hem voor.

Daarna wenkte generaal Nogi hem bij zich, reikte hem de hand en zei:

„Ik begroet u, overste Taniro, als gast in mijn tent. Moge u de gastvrijheid in mijn omgeving beter bevallen dan die, welke ik gistermiddag bij uw troepen kreeg te genieten.”

Overste Taniro boog en antwoordde:

„Generaal, het spijt mij, dat ik u geen betere ontvangst kon bereiden, daar de generaal zich niet, zooals bij mijn regiment gebruikelijk is, met een geschenk had aangemeld.

Nadat gij echter zoo goed waart zich dezen van oudsher gebruikelijken etikette-regel te herinneren van het keizerlijke garderegiment, en ons verrastte met het prachtige geschenk van eenige duizenden granaten voor de Russen, zal mijn regiment begeerig zijn de fout van gisteren goed te maken.”

„Weet ge, mijne heeren,” nam Nogi, zich tot de officieren wendend, weer het woord, „de doodenmarsch van dezen stormaanval is eene voor mij zeer pijnlijke aanklacht. Het was overste Taniro, die mij deed zien, tot hoever

een aanvoerder heeft te gehoorzamen. En het is mij duidelijk geworden, dat hij, wanneer men hem geen lafheid of onwetendheid kan verwijten, het recht heeft het bevel van zijn meerdere niet op te volgen, wanneer hij door deze houding duizenden menschen het leven reddt.

In elk geval maak ik u er attent op dat deze aanvoerder bereid is zijn manschappen te behouden tegen overgave van zijn eigen leven.

Overste Taniro weigerde mij gehoorzaamheid en verbeurde volgens onze krijgswetten zijn leven. Ik had hetzelfde moeten doen, doch was niet genoeg held, om op deze gedachte te komen. Toen ik het wist, was het te laat. Overste Taniro heeft dit blad van roem bij ons allen voor.

„Overste Taniro!”

„Generaal!”

„Als mensch vergeef ik u uwe houding, als soldaat is het mijn plicht u volgens de door ons allen heilig verklaarde krijgswetten te veroordeelen.

Ik had u gaarne een schooneren weg voor de toekomst bereid, dan die welken ik u nu moet aanwijzen. Ik verklaar u wegens verzet en dienstweigering schuldig aan een misdaad, die den dood verdient. Hebt ge iets tot uwe verdediging in te brengen?”

„Generaal, ik sterf met vreugde, en ik weet dat ik rechtvaardig den dood inga. Mijn dood, die van een enkeling, is het vaderland, den Mikado en mijn makkers van meer nut dan de dood van duizenden, die ik door mijn misdaad beschermde.”

„Geef mij uw sabel, overste, en bereid u voor.”

Generaal Nogi deed een kleine zilveren bel klinken en een sterke wacht trad binnen.

Stilzwijgend legde overste Taniro zijn sabel op tafel, na zijn wapen gekust te hebben. Daarna trad hij op den bevelvoerder der binnetgetreden wacht, toe.

„Neem den overste in hechtenis, luitenant!” klom het bevel van generaal Nogi tot den officier van de wacht.

Saluerend antwoordde deze:

„Tot uw orders, generaal!”

„Mijneheeren,” richtte de generaal zich tot de aanwezigen, „wilt ge als getuigen het vonnis van overste Taniro onderteekenen.”

Stilzwijgend gehoorzaamden twee hoofdficieren.

Zorgvuldig nam de grijze generaal het stuk terug, las het nog eens langzaam door en overhandigde het aan den officier van de wacht.

„Executie bij zonsopgang!” beval hij.

„Tot uw orders, generaal!” luidde wederom het antwoord van den officier van de wacht.

De soldaten namen Taniro in hun midden, de officier groette, den sabel omlaag houdend, den generaal, en commandeerde kortaf:

„Voorwaarts marsch!” waarna de kleine stoet in regelmatigigen pas de ernstig staan blijvende mannen verliet.

Generaal Nogi evenwel wendde zich tot zijn officieren met de woorden:

„Mijne heeren! Eere aan de nagedachtenis van overste Taniro. Het was een blind toeval, dat het niet mijn doodvonnis was. Misschien ware het beter geweest.”

„Oorlogvoeren is een wreed handwerk, Charly,” zei Raffles. „Eén menschenleven telt daarbij als niets!”

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

De spion.

Terwijl dit alles in de onmiddellijke nabijheid der stad geschiedde, bevonden kapitein Ryerson van de „Alaska” en ik ons in de stad.

Ons schip was gelost en de medegebrachte goederen bleken, zooals van zelf spreekt, van groote waarde te zijn voor de belegerde Russen, maar was toch niet in staat geweest de woedende en vertwijfelde aanvallen der Japanners op de forten, welke Port Arthur omringden, af te slaan.

Zooals begrijpelijk is, had de verovering der

forten groote bezorgdheid gewekt in het hoofdkwartier der Russen en aan het einde van den dag was besloten dien nacht een volledige bijeenkomst van den generalen staf in het hoofdkwartier te houden.

Daar wij ons ook den geheelen dag in de nabijheid van generaal Stössel hadden opgehouden, waren wij evenzeer aanwezig en deze aanwezigheid was aanleiding tot een gebeurtenis, waarin ik, (het spijt me, dat ik me zelf een pluim op den hoed moet steken, maar daar

is niets aan te doen, want ik moet de waarheid getrouw blijven) zoo ongeveer de hoofdrol speelde. Luister.

Gedurende de beraadslagingen bleek al spoedig, dat generaal Stössel den toestand wel ernstig, maar volstrekt niet wanhopig inzag, hetgeen duidelijk uitkwam in de redevoering, welke hij hield.

„Mijne heeren,” sprak Stössel, „wanneer de vijand niet in staat was, naar aanleiding der ontvangen berichten omtrent het naderen van de machtige vloot van Z. M. den Tsaar, deze te beantwoorden met den val van Port-Arthur en in een tweedaagsch verbitterd gevecht een geheel legercorps moest offeren, om één enkel van onze sterke forten te veroveren, dan mijne heeren, mogen wij de hoop koesteren, dat de Keizer van Japan zijn geheele leger moet opofferen alvorens het hem gelukt, ons met zijn laatste regimenten in de lucht te laten vliegen.

Mijne heeren, ik verzoek u een aanvalkorps te formeeren, dat morgenavond moet beproeven den vijand in de door hem veroverde stellingen aan te vallen en de eventueel aangelegde opstelplaatsen voor het zware geschut te verwoesten.

Om deze onderneming met succes uit te voeren, wensch ik te worden ingelicht omtrent de sterkte van de zich in de stelling bevindende vijandelijke regimenten en den aard van hun verdedigingswerken.

Wie uwer wil deze taak op zich nemen en voelt zich hiervoor volkomen berekend?”

Nog vóór een der aanwezige officieren zich had kunnen aanmelden, bood ik mij voor dat werk aan. Van begin afaan was het mijn verlangen geweest na mijn avontuur ter zee, ook een op het land mede te maken. Je moet niet vergeten, ik was nog jong, mijn avontuurlijke geest was nog grooter dan tegenwoordig en daarbij blaakte ik van eerzucht.

Generaal Stössel was eerst een weinig verbaasd, maar toen hij zag dat het mij ernst was, meende hij mijn aanbod niet te mogen afslaan.

„Wanneer denkt ge de gevaarlijke opdracht uit te voeren?” vroeg hij.

„Dadelijk, generaal,” antwoordde ik. „Alleen de noodige verkleeding.”

„Kent gij Japansch — — —”

„Volkomen!”

Op militaire wijze groetend, hield de generaal zijn rechterhand aan zijn hoofddekseel en maakte een buiging. Alle officieren deden hetzelfde.

Nu richtte generaal Stössel zich tot kapitein Ryerson en zei:

„Ik ben zoo vrij geweest u voor deze avondconferentie uit te noodigen.”

„Ik voldeed er gaarne aan, generaal!”

„Ik wou u gaarne eens spreken over uwen overtocht met de „Alaska””.

„Heel goed, generaal.”

„Wanneer hoopt ge klaar te zijn voor de terugreis met de „Alaska”?”

„Over twee dagen, Sir,” antwoordde Ryerson.

„Goed. Ik zal uw schip laten escorteeren, opdat het veilig door de Japansche kruisers heenkomt. Ik vrees, dat het een moeilijke onderneming zal worden, daar de Japanners stellig gezworen zullen hebben uw schip in den grond te boren. Doch in weerwil hiervan, het moet gelukken!

De „Alaska” is tijdelijk onze hulp en ik verwacht dat het u mogelijk zal zijn mijn berichten over te brengen naar de Russische Oostzeevloot.”

„Ik hoop het beste en zal met al mijn energie voor mijn succes strijden,” antwoordde Ryerson.

„Welken koers denkt gij te nemen, kapitein?”

„Naar Shanghai. Daar heeft mijn maatschappij aanzienlijke kolenstapelplaatsen, die voor rekening der Russische regeering zijn aangelegd.

Ik heb opdracht van daar met een rij gecharterde stoomschepen ter hoogte van Saigon op de Russische vloot te wachten en deze van kolen te voorzien.”

Generaal Stössel, die aandachtig geluisterd had, nam nu het woord en zei:

„Des te meer is het mijn belang er toe bij te dragen dat de „Alaska” haar doel bereikt. Ik heb een goed plan ontworpen, kapitein, dat ik u zal meedeelen.

Ik heb in de haven eenige beschadigde torpedovernielers liggen, waarvan de machines echter intact zijn. Ik zal deze booten op den avond van uw vertrek op de Japansche vloot afzenden met opdracht, zooveel mogelijk vijandelijke schepen naar het noorden te lokken, zoodat de aandacht van uw zuidelijken koers wordt afgeleid.

Eén torpedojager zal met u meegaan om te beproeven in Tschin te landen, om mijne berichten voor Z. M. den Tsaar aan den Russischen consul ter plaatse te overhandigen. Ik hoop stellig, dat dit plan gelukt.”

„Zeker, generaal,” antwoordde Ryerson, alsof dit alles een uitstapje betrof.

Daar Raffles even zweeg, maakte Brand van de gelegenheid gebruik er een woordje tusschen te gooien.

„Maar je hadt het daar zoeven over een soort van verkenning in het vijandelijke kamp, waarvoor je je opgegeven hadt, dat is toch zeker niet doorgestaan?” vroeg hij.

Raffles, die zich een glas wijn ingeschonken had en het in één teug ledigde, knikte echter nadrukkelijk met het hoofd.

„Ja zeker,” zei hij, „dat is wel doorgegaan, luister!”

„Maar dat was toch vreeselijk gevaarlijk, Edward,” meende zijn vriend. „Ik zou het nooit hebben gewaagd!”

Lord Lister glimlachte en antwoordde: „Dat ligt nu eenmaal in mijn natuur, Charly, wagen en overwinnen. Doch luister nu verder!”

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

In de legerplaats van den vijand.

Het was tien uur in den avond.

De Russische regimenten hadden taptoe geblazen, toen twee personen te voorschijn traden op een der redouten van het Er-Lung-Schanfort.

De schildwacht greep naar zijn geweer.

Hij had duidelijk in een der uniformen der naderenden een Japanschen militair herkend.

„Werda, wapens neder!” klonk het hen nu in het Russisch in het oor.

„Geheim patrouille van den commandant!” hoorde de Russische schildwacht toen zeggen.

Een hooggeplaatst Russisch officier trad thans op den schildwacht toe en toonde hem een door generaal Stössel ondertekend document.

Nauwelijks had de schildwacht het doorgelezen, toen de in Japansche uniform gekleede persoon zachtjes zeide:

„Vaarwel, kolonel,” en als een kat van de steile verschansing afgleed.

„Vaarwel!” riep de officier hem na, boog zich over de borstwering en beproefde de in de diepte glijdende schaduw met de oogen te volgen.

Maar tevergeefs.

Hij hoorde slechts het rollen van een paar losgeraakte steenen.

„Zooals je natuurlijk al begrepen hebt, Charly, was die zoogenaamde Japanner niemand anders dan ik. Om de rol, die ik speelde maar niet al te mooi te maken, zal ik maar vluchtig over de verschillende wederwaardigheden, die ik ondervond, heenloopen en slechts het voornaamste vertellen.

Plotseling schitterde de breede straal van een zoeklicht, dat van fort Ostikwan werd afgezonden.

Er werd alarm geblazen en er ontstond eenige opschuding in het fort, totdat men had aangenomen, dat misschien een Chineesche koelie stil het fort had verlaten.

Aan de schildwacht, die de ware toedracht wist, werd absoluut zwijgen opgelegd.

Het lag in mijn plan bij de voorposten als vervolgd Japansch gevangene door te gaan.

Dit gelukte volkomen.

Ik dischte den wachthebbenden Japanschen officier een fantastisch verhaal op en bereikte na een moeitevollen tocht de tent van generaal Nogi.

Ook hier werd ik zonder achterdocht voor een kameraad gehouden.

Zooals mij nu nog dikwijls gebeurt, had ik ook toen geluk. Generaal Nogi had juist aan zijn adjudant een aantal bevelen gedicteerd en wachtte nu op de ordonnancen, die ze aan de commandanten van de verschillende legerafdeelingen zouden gaan brengen. Het gelukte mij daar ongezien tusschen te kruipen. Geen der ordonnancen kende elkaar van aanzien en men hield mij dus voor een der hunden.

Weldra kwam de adjudant van generaal Nogi naar buiten en overhandigde aan elk der mannen eenige geschreven orders. Zonder één woord te spreken zond hij ze weg. Allen wisten blijkbaar naar welke legerafdeeling zij de orders moesten brengen. Ik maakte, dat ik onder de eersten was, die de orders ontvingen en haastte mij weg. Weldra was ik in de duisternis verdwenen. Je begrijpt wel, dat als het op dat oogenblik was uitgekomen wie en wat ik was, een kogel onmiddellijk een einde aan mijn bestaan zou hebben gemaakt.

Nauwelijks had ik een veilige plaats in een der vele loopgraven bereikt of ik schreef haastig het bevel woord voor woord af.

Daarop spoedde ik mij naar het regiment Keizerlijke Garde No. III, waarvoor, zooals ik zag, de orders, die ik in mijn bezit had, bestemd waren. Ik wilde ze daarheen brengen, om niemand argwaan te laten krijgen, dat er misschien een spion in het Japansche kamp was geslopen, die een der orders zou hebben gestolen, waardoor natuurlijk tegenorders zouden zijn afgegeven, die mijn plan totaal in de war zou hebben gestuurd.

Zooals je weet, Charly, was het Keizerlijk Garderegiment No. III hetzelfde waar luitenant Taniro, na eerst tot overste te zijn benoemd, ter dood veroordeeld was.

De adjudant, zoowel als generaal Nogi, hadden nog een andere fout begaan. De generaal had vergeten een anderen commandant te benoemen in plaats van den ter dood veroordeelden overste Taniro.

Toen ik naar den commandant vroeg en mededeelde, dat ik orders van generaal Nogi had over te brengen, voerden eenige soldaten mij naar de plaats waar overste Taniro gevangen zat.

Ik toonde den schildwacht het bevel van den generaal.

Bij het zwakke licht van een olielamp zag ik overste Taniro zitten.

Nu stond ik tegenover hem.

Langzaam richtte de overste zijn hoofd op en keek mij aan.

Onmiddellijk zag ik wie daar zat. Overste Taniro was een vroegere studiemakker van mij, met wien ik vroeger vaak te Londen in aanraking was gekomen bij paardenrennen, waarvan wij beiden groote liefhebbers waren en dikwijls aan meededen. Ik liet echter niet blijken, dat ik hem herkend had, maar overhandigde hem de orders.

Onmiddellijk werd mij duidelijk, dat hij mij echter, ondanks mijn vermomming, had herkend. Ik verstond de vermomningskunst in die dagen nog lang zoo goed niet als tegenwoordig.

Om kort te gaan, Taniro had mij herkend en in plaats van de orders, die ik hem bracht in te zien, keek hij mij strak aan.

„Edward, ben jij het?” klonk het toonloos.

„Ja, ik ben het!”

„En hoe kom je hier?”

„Misschien kom ik hier door een hoogere beschikking, om je te helpen,” antwoordde ik.

„Mij helpen? Hoe kun je dat? Weet je, dat ik morgen bij het opgaan der zon ter dood zal gebracht worden?”

„Ja, ik weet het,” zei ik. „Maar je hebt getoond een held te zijn. Ik zal je redden wanneer je dat wilt.”

„Dat is onmogelijk,” antwoordde hij. „Zelfs wanneer ik kon, zou ik niet ontvluchten. Dat verbiedt mijn eer.”

„Nee, Taniro. Te Londen was je mijn vriend en daar leerde je mij andere opvattingen over eergevoel,” zei ik.

„Nu wil het toeval, dat ik je wedervind en doe je de vraag: „Voel je geen roeping om je tweede vaderland te dienen?”

„Denk er om, Taniro, alles wat je bent, is niets meer waard als je bent gestorven.”

„En hoe wil je mijn vlucht mogelijk maken?” vroeg Taniro nu.

„Daar, door den achterwand van je tent.”

„Goed, ik volg je.”

Ik haalde een scherp dolkmes te voorschijn en sneed de boeien van den overste door.

Ik ging nu naar de wachtposten en vroeg een schildwacht om vuur voor mijn sigaret.

Eenige oogenblikken later stond ik weer voor hem en zei:

„Volg mij, alsof ik je ordonnance was. Ga dadelijk naar het Ostkiwanfort!”

Zonder te worden aangehouden kwamen wij uit het legerkamp.

Nu hadden wij den laatsten wachtpost achter zich.

Ik leidde mijn vriend door alle hindernissen.

„Je bent gered, Taniro! Nu de schans op!” riep ik.

In enkele minuten waren wij beiden boven op de borstwering en werden door den zelfden officier ontvangen, die mij den vorigen avond had geleid.

„Goeden morgen, Sir,” zei hij eenvoudig.

„Goeden morgen, kolonel,” antwoordde ik. „Breng mij alstublieft dadelijk naar den generaal!”

„Wie is deze hier?” vroeg de kolonel nu, op Taniro wijzend.

„Mag ik hem even voorstellen? Overste Taniro van de keizerlijke Japansche garde!” antwoordde ik. „Ter dood veroordeeld wegens rebellie, maar door mij verlost en hierheen gebracht.”

„Aangenaam, overste!” zei de kolonel onverstoorbaar.

Plotseling weerklonken hoefslagen door de klare ochtendlucht.

„Generaal Stössel komt!” hoorde ik den kolonel zeggen en ik haastte mij den opperbevelhebber de onderschepte Japansche orders te geven.

Verbaasd bekeek de generaal het hem overhandigde belegeringsplan van generaal Nogi.

Hij kon zich thans een nauwkeurige voorstelling maken van de plannen, sterkte en situatie van het Japansche leger.

Geroerd reikte hij mij de hand en vroeg, waarmee hij mij zijn dank kon toonen.

Ik maakte van de gelegenheid gebruik en zei:

„Ik verzoek u, generaal, mijn vriend Taniro toe te staan mij op de „Alaska” te begeleiden; hij wenscht naar Amerika te vertrekken.”

„Wie is overste Taniro?”

„Een Japansche overste, generaal. Hij was ter dood veroordeeld, omdat hij den moed had generaal Nogi niet te gehoorzamen.”

Generaal Stössel keek eerst bedenkelijk, omdat hij mouterij natuurlijk moest afkeuren, maar toen ik hem de geheele toedracht der zaak door Taniro had laten vertellen, dacht

hij er anders over en stond mij gaarne mijn verzoek toe.

Toen ik den volgenden dag met Taniro afscheid nam van den Russische opperbevelhebber zei deze tot mij, dat het hem eigenlijk speet, dat ik hem ging verlaten.

„Jammer”, zei generaal Stössel, „ik wou, dat ik meer zulke mannen in mijn dienst had. Ik geloof, dat ge er wel toe in staat zoudt zijn, uw vijand alle helden te ontnemen.”

„Dat zou inderdaad mogelijk zijn,” antwoordde ik.

Wij reikten elkaar nogmaals de hand en voordat de mist verdwenen was, was de „Alaska” door de blokkade-lijn gekomen en bevond zich in volle zee.

Daarmede eindigde Raffles zijn verhaal, terwijl Brand hem nadenkend aankeek en zei:

„Uit jou was zeker een groot veldheer gegroeid.”

„Ach,” lachte Raffles, „grootte mannen onderscheiden zich door niets van anderen!”

De volgende aflevering (No. 571) bevat:

DE PRINS VAN GEORGIE.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885